ЛЮТИЙ
1974
Київ

ПЕРЕЦЬ

Виходить з січня 1927 р.
№ 3 (925)
Ціна номера 12 коп.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Хоч би весни Бурмило не проспав!

— Не турбуйся, прийдуть механізатори, розбудять!

Загублене почуття

Недавно одержав я з Кіровограда посилочку. В ній — невеличкий, кілограмів на три, згорточок, а в згорточку — почуття відповідальності в поліетиленовій упаковці. До посилочки додавалася невеличка записочка:

«Оте, в пакуночку, знайдено на території промтоварних баз, що належать кіровоградським обласним оптово-роздрібним конторам фірм «Одяг» та «Взуття». Просимо опублікувати в журналі оголошення, можливо, хазяїн відгукнеться».

Порадившись, вирішив здати знахідку в міліцію: нехай вона і шукає власника. Але після всебічного аналізу змушений був цей варіант відхилити. Хтозна, скільки могли тривати розшуки, а тим часом товариш, який загубив оте почуття, міг чимало шкоди наробити.

І раптом мене осяяло: знахідка, напевно, належить комусь із директорів тих підприємств, які постачають базам неякісну продукцію. Ті, звісно, приймати не хочуть, директори приїздять переконувати, от один з них і загубив почуття відповідальності.

Заготував купу повідомлень і розіслав їх постачальникам.

Першими відгукнулися телефонним дзвінком керівники Вінницької трикотажної фабрики. Дякували дуже. Казали, що мало голови не зламали, оте почуття шукаючи.

— А як ви доведете, що воно — ваше? — питаю.

На протилежному кінці дроту образилися. Бюрократом обізвали. А потім додали:

— Зробіть запит у Кіровоград — відразу переконаєтеся.

Зробив. І переконався, що почуття відповідальності можна запаковувати і сміливо відсилати вінницькому адресатові. Шістнадцять з десятими процента виробів фабрики, які надходили на бази, завертали назад. Одні жіночі жакетки ніяк не застібалися на всі гудзики, бо відстань між петлями була різною. Інші, очевидно, призначалися жінкам, у яких ліва рука коротша за праву і навпаки. Ще інші — взагалі не витримували ніякої критики.

Отож із готовою бандероллю я рушив на пошту. Та по дорозі мене перепинив кур'єр і вручив телеграму: «Терміново надсилайте почуття відповідальності Миколаївську взуттєву фабрику № 8. Директор С. П. Кучеренко».

Зробив я ще один запит у Кіровоград і... розпакував бандероль: Сергій Павлович мав на неї не менше прав.

Не встиг вирішити, кому ж віддати перевагу, як аналогічного змісту телеграми надійшли з Херсонської взуттєвої фабрики № 10, Чернівецької взуттєвої фабрики № 33, Хустської взуттєвої фабрики № 39, Одеського виробничого об'єднання взуттєвих підприємств, Запорізького швейного об'єднання, фабрики «Україна» Кіровоградського облмісцевпрому та багатьох інших.

Ті, що надіслали листи або телеграми останніми, почали вимагати, щоб більше двадцяти грамів почуття відповідальності в одні руки не давати.

Проти такого розподілу запротестували директор Херсонської взуттєвої фабрики № 10 В. В. Гаврис та його колега з Чернівців О. П. Данильченко.

— Мені й кілограма мало! — обурювався по телефону Віктор Вікентійович. — Знайшли з ким мене порівнювати: з Хустською взуттєвою фабрикою! Там лише вісімнадцять процентів продукції бракується, а в нас — тридцять два. Там сорок п'ять тисяч карбованців штрафів, а в мене — триста вісімдесят вісім тисяч!

— Правильно, — підтримав його Олександр Петрович Данильченко. — Треба індивідуально до кожного підходити. Кому на більшу суму штрафних санкцій пред'явили — тому й почуття більше дати слід.

— Це буде не зовсім справедливо, — заперечили з кіровоградської фабрики «Україна». — Нам, наприклад, у грошовому виразі важко тягатися з такими гігантами, як у Чернівцях або Дніпропетровську. Зате у процентному відношенні ми багатьох із них залишили позаду. Фірма «Одяг» не дасть збрехати: нерідко всю нашу продукцію завертають, а не якусь там третю чи четверту частину.

Довелося ставити питання на голосування. Більшість висловилася за те, щоб за основу брати процент браку від загальної кількості продукції, а за рівних умов — враховувати і суму штрафів, пред'явлених торговими фірмами. Оскільки більшість претендентів на знахідку мала відношення до взуттєвої промисловості, судити допомагав мені М. М. Мостепан — начальник відділу асортименту і якості республіканського оптово-роздрібного об'єднання фірми «Взуття».

Перше місце одноголосно було присуджено керівництву кіровоградської фабрики «Україна». На другому — директор Херсонської взуттєвої фабрики № 10 В. В. Гаврис, на третьому — директор Чернівецької взуттєвої фабрики О. П. Данильченко.

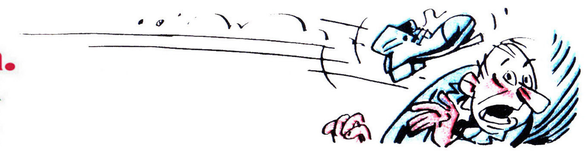
Решта розмістилася в такому порядку (перша колонка — процент браку від загальної кількості продукції, друга — сума штрафних санкцій в тисячах карбованців):

Ларчин С. К. (Одеське виробниче об'єднання взуттєвих підприємств імені Жовтневої революції	—	21,5	184,3
Лагута В. К. (Кременчуцька взуттєва фабрика № 15)	—	19,8	152,2
Семенюк С. П. (Дніпропетровське об'єднання взуттєвих підприємств)	—	19	134
Кучеренко С. П. (Миколаївська взуттєва фабрика № 8)	—	18,1	175,6
Журавльов М. М. (Сімферопольська шкіряновзуттєва фабрика імені Дзержинського)	—	15,6	62

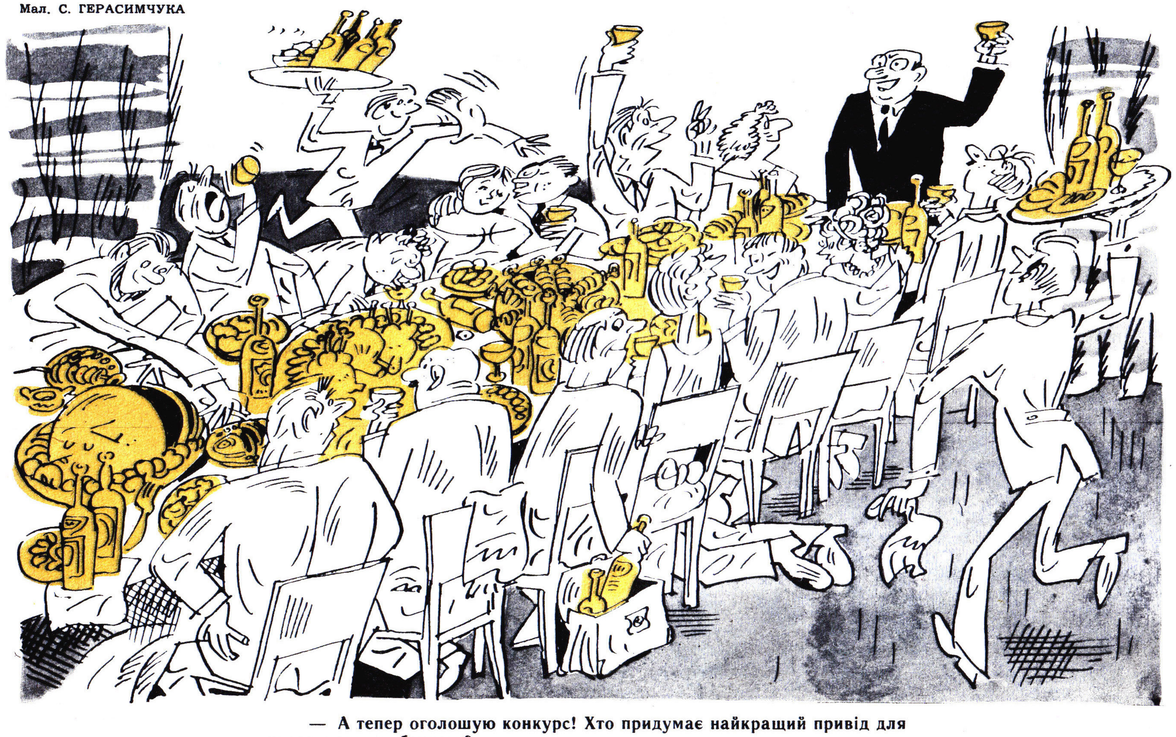
Примітка: Доводимо до відома вищеназваних товаришів, що редакція розподілом почуття відповідальності займатися не буде. Бажаючим одержати свою частку радимо звернутися у Міністерство легкої промисловості, куди ми передали свою знахідку.

В. БОНДАРЕНКО.

perec-ua.
perec-ua.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— А тепер оголошую конкурс! Хто придумає найкращий привід для цього нашого бенкету?

Не осоромився...

ГУМОРЕСКА

Сорок років не знала, з якого боку в мене серце, а оце недавно відчула — ледь не вискочило з грудей, коли донечка влетіла в хату і випалила:

— А ми з Петром одружуємося.

Правду кажучи, цього я чекала, бо вони ще зі школи одне одного трималися. Але слухайте, якої вона далі заспівала:

— Весілля робити не будемо, стане і вечірки. Є в нас трохи грошей, то поїдемо в подорож...

Отак воно! — рідна дитина без ножа ріже! А сусіди що скажуть?! Грициха на кожному перехресті ганьбитиме. Скаже, зіпхнула дочку, як непотріб яку.

— Ні, — кажу, — такого не буде! Без весілля з двору не випущу. У Грициха духовий оркестр два дні гримів, а у нас — тиждень. Вона своїй свасі пальто з чорнобуркою купила, а я — з норицею.

— Не з норицею, а з норкою, — виправила дочка.

— А мені однаково, аби дорожче було.

Уже й аж наче бачу, як посадять нас зі свахою на лаві, як заспівають «многії літа». Грициха лікті гризтиме. Правда, грошенят треба на все це, але то не біда. Дві свиняки в мене є у сажу, бичок — аж виблискує.

...Весілля вдалося на славу. По цей день село пам'ятає.

Правда, як не старалась, а не всім догодила. Баба Галка патякала опісля, що голубці були не такі, як вона колись їла в Грициха, і риба костиста. Дядина моя не говорить зі мною: мовляв, не там посадила за столом. І сваха гнівається за норицю. Каже, треба було чорну знайти. А я, дурна, за неї сотню втелющила. Але то все балачки. Шкода дочки, правда. Все плаче та плаче. Каже, хотіла поїздити, світу побачити, а тепер мушу на борги працювати.

Нічого, молода, хай поробить. Головне — перед людьми не осоромилися.

Любов ІВАНЧУК.

Зооафоризми

● *У пійлі зорі не відбиваються.*

● *Глухар районного масштабу.*

● *В амебі стільки ж загадок, скільки у Всесвіті.*

● *Дав бог крила Мошкарі — життя не стало.*

● *Їжак-жартівник: заповів на комір свою шкуру.*

● *Комар-дегустатор.*

● *Махає крилами, а з сідала — ні кроку!*

● *Не шукай «друзів тварин» на шкуродерні.*

● *Не кожний Жираф — верхогляд.*

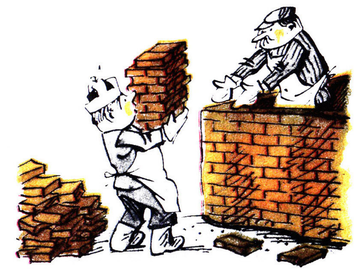
Микола ПОЛОТАЙ.

З точки зору антимеханізатора

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

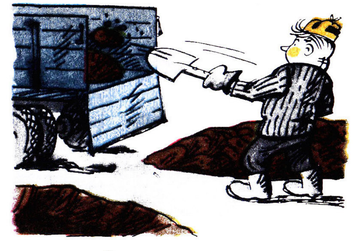
Бетономішалка...

Вантажопідіймач...

Каменедробарка...

Землечерпалка...

Як же бути Колі!

Курить батько, смалить дід,
Палить вчитель в школі,
Смокче й лікар — наш сусід,
Як же бути Колі?
Для чарчини у сім'ї
Немале роздолля:
Хилять гості, п'ють свої,
Не минають Колі.
Мова — вуха затуляй —
У родиннім колі.
Ой, Миколко, Миколай,
Ким ти будеш, Колю?..

Іван КОЛЕСНИЧЕНКО.

Телеграфне Агентство Перця

УРОЧИСТЕ ВІДКРИТТЯ

Після майже трирічної перерви вперше відкрито двері клубу села Онуфріївки Баштанського району Миколаївської області. Під бурхливі оплески керівників села зал клубу зразу ж заповнили 10 тисяч кілограмів колгоспної цибулі.

— Це тільки наше перше досягнення, — заявив схвильований голова колгоспу, вдивляючись у переповнений зал. — Посиливши масово-виховну роботу, ми доб'ємося такого становища, що тут і яблуку ніде буде впасти.

ЦІЛКОМ ТАЄМНО!

Під таким девізом уже два роки працює радіотрансляційна мережа у селі Соснині Іваничівського району Волинської області. Щоб почути хоч якийсь звук, треба щільно притулити вухо до самого репродуктора.

— За два роки, що минули, — згадують мешканці села, — репродуктори тільки двічі загомоніли були на повний голос — тоді зв'язківці попереджали абонентів, що плату за слухання радіо треба вносити наперед.

НЕВИДИМИЙ ХОДИТЬ...

РОВЕНСЬКА область. (Кор. ТАП). Автобус найновішої конструкції курсує між селом Ільпінь і містом Здолбунів. Пасажирів бере — скільки влізе і ще трохи. Навіть для учнів, що в школу поспішають, — і то в ньому місця вистачає.

Єдина вада цього автобуса — те, що його не видно. Тобто в документації Мізоцького автопідприємства він є, а на трасі Ільпінь — Здолбунів ніхто його у вічі не бачить.

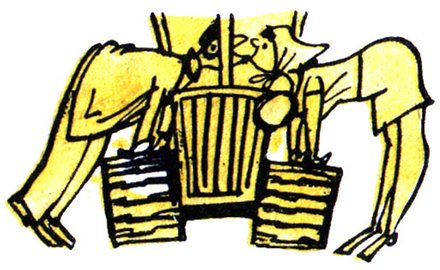

ТРУДОВИЙ УСПІХ

Громадськість міста Борзни (Чернігівщина) порушила клопотання про присвоєння звання кращого будівельника Д. Морозу. Він, як виявляється, за одну ніч здійснив те, чого за цілий рік не спромоглися зробити інші будівельники, — з'єднав обидва береги річки Борозенки надійним містком, по якому тепер усю зиму зможуть ходити машини і люди.

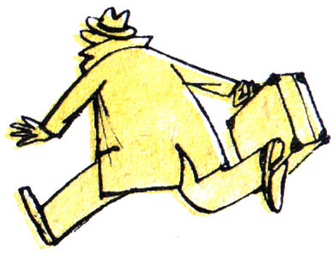
Достойно оцінивши високу продуктивність праці Діда Мороза, мешканці Борзни вирішили попросити, щоб він щось зморозив і на інших будівельних об'єктах, здача яких зволікається.

НІЧ у будинку творчості

...Мене розбудили десь посеред ночі
Хрипкі голоси чоловічі й жіночі.
Такі, як опісля весілля й простуди...
Злостились, неначебто люди й не люди.
В кімнаті, крім мене, — нікого ж, я знаю,
А тим голосам — ні кінця, ані краю...
І стали мені прояснятись поволі
Примар отих долі і справжні їх ролі:
Круг мене метались у неспокої
Скалічені літературні герої.
В адресу колег своїх чув я огуду,
Та їхніх імен називати не буду.
Хоча імена ті і прізвища тії
Вони називали без дипломатії...
Спинюся я коротко тільки на тому,
Про що говорилося там в основному.
Ось чути — один примовляє у тузі:
— А як поглумився із мене він, друзі:
Узяв у роман свій «Розвіялись хмари»
Лише мого йоржика та окуляри.
Сказав, що я галстук в'яжу незугарно,
Що для кандидата, мовляв, це негарно.
Ну, словом, подав він читацькому люду
Не душу мою, а мою халабуду...
Тут став молотить самозванця з Парнасу,
Либонь, представник робітничого класу:
— Я літперсонаж, як ви знаєте, модний,
А гляньте на мене, на що ж бо я годний?!
Типовий, як бачте, дистрофік духовний...
— А я ось, а я — трактористка, силачка,
Працюю невтомно, як та водокачка...
Дві норми даю, а не їм і не сплю,
Ні слова про те, що Сашка я люблю...
Та дівчину стали перебивати,
Жаркі розпалились у пітьмі дебати...
Тут склав я свої потихесеньку речі,
Й, сказати б фігурно, удався до втечі:
Оглянувся нишком і рушив у путь,
Щоб прізвища там ще й свого не почуть...

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

Фейлетон-загадка

Слухайте уважно, товариші, і скажіть, яким ви уявляєте собі громадянина, портрет якого ми спробуємо намалювати за допомогою його власних монологів та шумових ефектів, котрими ці монологи супроводжуються.

Слухаєте?

Тоді почнемо.

— Ти знаєш, хто я такий? Знаєш?! Ні чорта ти не знаєш! Але узнаєш, це я тобі точно обіцяю. А, до речі, хто ти сама така? Завідуюча складом? Щось не схоже. Що-о-о?.. Ти ще рота роззявляєш? Ну, то я скажу, хто ти така. Ти — а... б... в... г... д... є... ж... з... і... й... к... л... м... н... о... п... р... с... (лайки в алфавітному порядку). Ах, ти ще й рюмсати?... Стук, грюк, хрясь!! (кулаком по столу, ногою об перший-ліпший предмет, дверима).

— А це що за персона? Тебе, тебе питаю, не махай головою, мов коняка. Ти що тут робиш? Працюєш? Ого, приймальник фотографій! Ніякий ти не приймальник, а — а... б... в... г... д... є... ж... з... (лайки у тому ж порядку).

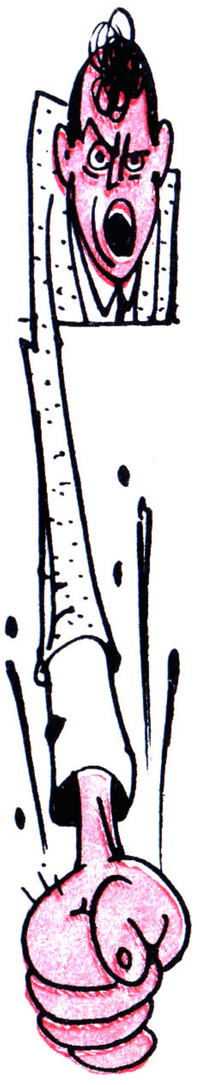
— Ну, ти — чого під ногами плутаєшся? Що-о, огризатися?! А по морді хочеш? Не подивлюся, що ти завідуючий ательє — а... б... в... г... (у тому ж порядку).

— Ану стій! Стій, кажу, а то гірше буде! Ти хто такий? Їздовий? Щось мені твоя пика не подобається. Диви — воно ще й ображається. Ну, тримайся, а... б... в...! Бац! Гуп! Хрясь! Бум! Чвак! Бемц! Ляп!.. А ти чого лізеш у чоловічу розмову? Ти хто така? Його жінка? Тоді отримуй і свою порцію, а... б...! Лясь! Трісь! Геп!..

Уважно слухали? Ну, то яким ви уявляєте собі цього суб'єкта?

Неголеним? Не вгадали!

Патлатим? Ні в якому разі!

Розхристаним? Теж ні!

Обличчя з важкою, та ще й випнутою наперед щелепою? Боронь боже!

Далі не знаєте, що й казати?

Тоді — увага. Ось його справжній портрет:

молодий,
стрункий,
красивий,
модно зодягнений.

Тепер — далі. Як ви думаєте, хто він такий?

Дармоїд? Ні.

Літун, котрого звідусіль виганяють за грубість? Знову ні.

Рецидивіст, що втік із місць ув'язнення? Та господь з вами!

Даний громадянин має спеціальну освіту, працює директором Дераржнянського районного комбінату побутового обслуговування, а звуть його — Василь Степанович Вельський.

Іще одне запитання. Як, по-вашому, слід трактувати згадані дії Вельського, спрямовані проти його підлеглих?

Хамство? Правильно!

Самодурство? Точно!

Хуліганство? Цілком вірно!

А як оцінили ці дії райком партії, райвиконком, міліція?

Зняли Вельського з роботи? А от і ні.

Виключили з партії? Знову не те.

Притягли до суду? Якби ж то!..

У тім і справа, що ніяк не оцінили. Ні райком, ні виконком, ні міліція.

Хам, грубіян і хуліган почуває себе, мов у бога за пазухою.

Як гадаєте: чому?

Не знаєте? От і ми не знаємо.

Це і є найбільшою загадкою в даній історії.

Ми її відгадати так і не змогли.

Тому й назвали цей фейлетон загадкою.

Г. ЛОЗОВА. В. ЧЕПІГА.

Хмельницька область.

Дали перцю!

У м. Ворзелі, в піонертаборі «Супутник», збудовано новий корпус для відпочинку дітей працівників підприємств побутового обслуговування. Будинок як будинок. Тільки повернутий задом наперед. Тобто спальні кімнати виходять вікнами на північ, а допоміжні служби — на сонечко. Про це диво і його творців розповідалося у фейлетоні «Серед сосен заплутались» («Перець» № 19 за 1973 рік).

Заступник міністра побутового обслуговування населення УРСР т. Гаврилко повідомив редакцію, що спальний корпус у піонерському таборі «Супутник» справді побудований з порушенням проекту. Начальнику будівельно-монтажного управління тресту «Укрпобутпромбудмонтаж» т. Чернишову та директорові фабрики індпошиву і ремонту одягу т. Салан вказано на відсутність належного контролю за будівництвом. Щоб запобігти підвищеній вологості в спальному корпусі, проводиться реконструкція котельні. Це забезпечить більшу подачу тепла.

ГОЛОС ІЗ БЕЗВІСТІ

Серед білого дня у відділенні зв'язку села Цвітова Калуського району на Івано-Франківщині нежданo-негадано пролунав телефонний дзвінок. Оскільки таке тут трапляється дуже рідко, майже всі працівники відділення наввипередки кинулися до телефону.

— Цвітова? — прохрипіло в трубці. — Це я вас турбую, Михайло Петрович Морочко — заступник начальника Калуського районного вузла зв'язку. Ви мене чуєте?

— Цього разу, хоч погано, та чуємо, — відгукнулися сільські зв'язківці. — А загалом у наших сільських телефонах цілими місяцями — ні слуху ні духу.

— Буде слух! — бадьоро запевнив т. Морочко. — Буде і д-д-д...

На цьому його голос обірвався і зник у безвісті.

— Невже — навічно? — разом із працівниками пошти непокояться тепер мешканці села. І з нетерпінням ждуть роз'яснень від керівників районного вузла зв'язку. Якщо по телефону цього вже ніяк зробити не вдасться, то хай би хоч листом відгукнулися.

М. ФЕДЧЕНКО.

З БОГОМ...

Мчить по місту піп Корній
На веломашині.
Жме по лівій стороні,
Щось везе в корзині...

А сержант із-під грибка
Сюркнув — і до нього:
— Платіть, отче, трояка! —
Мовив до старого. —

Так вже правила велять
Вуличного руху!
Вас же можуть он зім'ять
Стрічні, як ту муху...

— Щоб мене — зім'яли? Ні!
Я ж корюся богу.
Він показує мені
Праведну дорогу...

— То ви їдете не сам? —
Усміхнувсь лінійний. —
Доведеться тоді вам
Штраф платить подвійний!

Данило КУШНАРЕНКО.

ПРИЧИНА СМЕРТІ

Знайшли дядька
замерзлого —
Допився бідолаха.
Дали укол. Та він уже
Пішов до аллаха.
А як стали натирати
Покійника спиртом —
Він одразу плямкнув ротом
І ожив, повірте.
Подивився, принюхався
Й хап себе за чуба:
«Стільки спирту зіпсували!» —
Й знов урізав дуба.

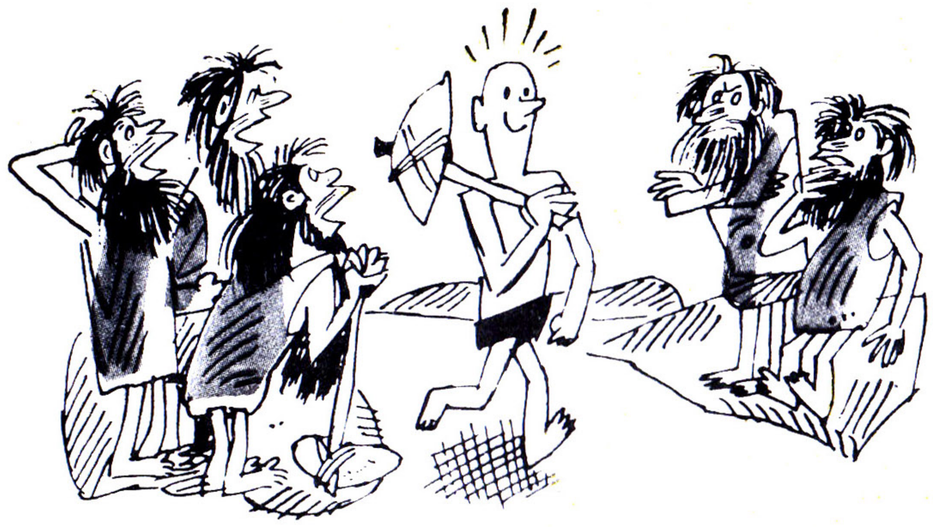
СТРИМАНИЙ

Вчепився хуліган сьогодні
до дівчати...
Не міг дивитись я на це
байдуже,
Ще б мить, і міг би він
зі мною справу мати,
Та дякує нехай,
що стриманий я дуже.

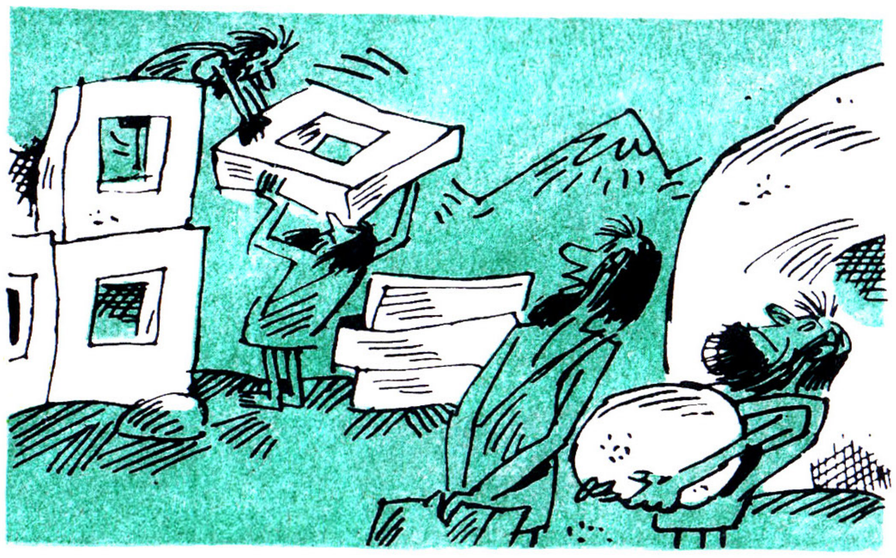
Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

Картини з життя первісної людини

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— І це ж треба, щоб отаке страховисько в наше поселення придибало!

— Дивіться, сусіди перейшли на блочне будівництво!

— Чого це ти ловиш рибу недозволеним способом!!

— А ти чому й досі живеш у печері!
— Будинок дачникам здаю.

— А це залишимо археологам.

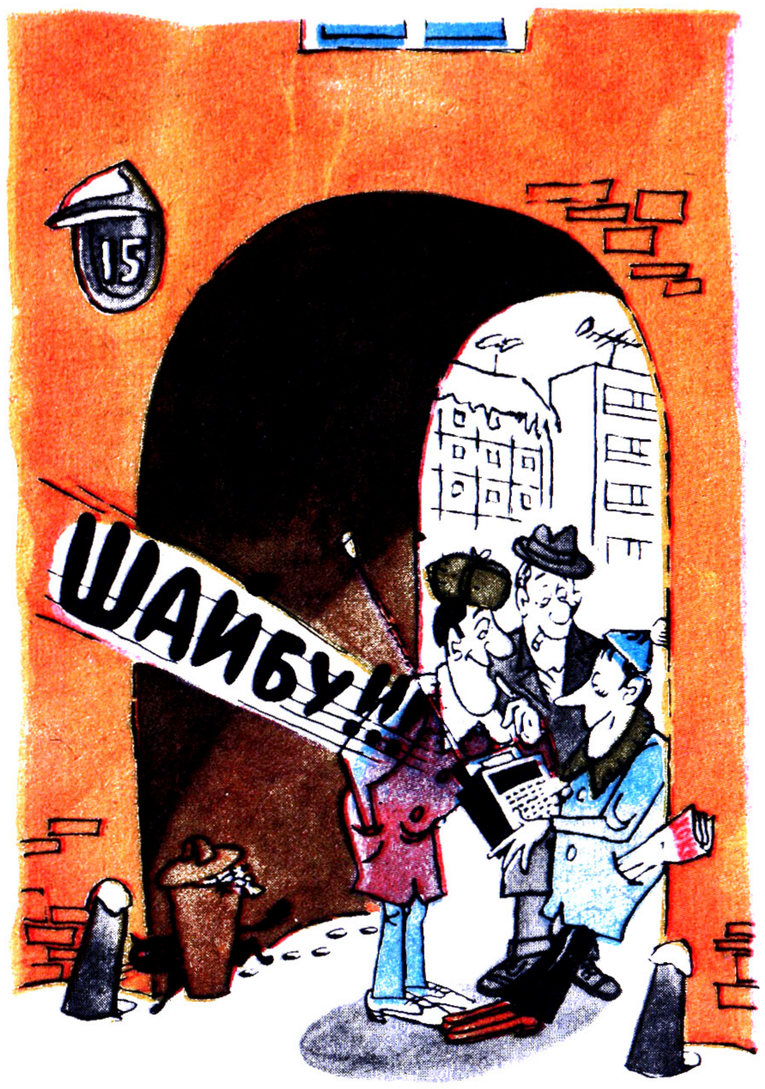

— Подайте копієчку!

— Вам книгу скарг! Знімайте і пишіть...

Мал. Й. КОГАНА

На трьох.

ЯК ТРИВОГА, ТО Й ДО БОГА

На десятий рік від Станіслава
До завкому надійшла заява:
— Стати членом я профспілки мрію,
Бо невдовзі (чую) захворію...

ПОДВІЙНЕ ЗАДОВОЛЕННЯ

Гнат, відколи випива,
В лазні зовсім не бува,
Бо його тепер щотижня
Витверезник обмива...

І. КОНОНЕНКО.

м. Кривий Ріг.

МІСЯЧНИК ПІДВИЩЕНОЇ ВВІЧЛИВОСТІ

ГУМОРЕСКА

У нашому місті мав початися місячник підвищеної ввічливості в торгівлі. З цієї нагоди відбулися збори активу покупців.

— Товариші, — звернувся до присутніх директор райторгу, — тепер як ніколи гостро стоїть питання про участь покупців у боротьбі за зменшення скарг на грубість і неуважність працівників торговельної мережі. На жаль, поодинокі сумні факти недооцінки уваги до покупців ще справді трапляються. Водночас науково доведено, що конфліктна ситуація «покупець—продавець» виникає лише за умови появи в торговельному приміщенні покупця і його спроби вступити в контакт з продавцем. Звідси робимо висновок про відповідальність покупця за грубість його контрагента. Саме низька культура купівлі товарів, невитриманість і некомунікабельність окремих громадян викликають у відповідь варту жалю грубість продавців.

Наведу кілька прикладів типових конфліктних ситуацій.

Приклад перший. Покупець звертається до продавщиці, яка розмовляє зі своєю подругою. Незважаючи на це, покупець намагається звернути на себе увагу. Зайняті бесідою, продавщиці, природно, його не чують. Покупець підвищує голос. Продавщиці, тактовно не реагуючи на невихованість покупця (адже переривати розмову — це ознака елементарної невихованості!), продовжують розмовляти. Звичайно в такому випадку покупець починає скандал, унаслідок чого й продавщиця втрачає владу над своїми нервами.

У чому помилка покупця? Замість того, щоб демонструвати дріб'язкову принциповість, йому слід було терпляче почекати закінчення розмови або, якщо він дуже поспішає, звернутися до іншої — вільної продавщиці.

Приклад другий. Уявіть собі дальший розвиток попередньої конфліктної ситуації. Причіпливий покупець вимагає, щоб йому дали книгу скарг. Продавщиця, звичайно, відмовляється. Покупець уперто наполягає. Продавщиця відповідає, що книга скарг у директора, який пішов до торгу і невідомо коли повернеться. Упертий покупець проривається до директора. Той ввічливо пояснює, що стороннім особам вхід до службового приміщення суворо заборонений, а книгу скарг загублено. Покупець шантажує директора, погрожуючи, що напише куди слід...

У чому тепер помилка покупця? Він не враховує, що запис у книгу скарг кидає тінь на весь колектив торговельного закладу і може позбавити премії його працівників. Таким чином він об'єктивно виступає проти прогресивного принципу матеріального заохочення, який відіграє величезну виховну роль у боротьбі за високі показники колективу.

Кваліфікований покупець ніколи не вимагатиме книги скарг.

Приклад третій. Літній жінці здалося, що молода чарівна продавщиця обслуговує її не так люб'язно, як юнака, якому вона відпустила товар поза чергою.

— Ще чого захотіла! — резонно обурюється продавщиця. — Щоб я до всіх посміхалася! Вас багато, а я одна!

Знову конфліктна ситуація.

У чому помиляється літня жінка? Вона не хоче зрозуміти, що покупці справді бувають різні і, отже, потребують різного — тобто індивідуального підходу.

Приклад четвертий. Покупець вважає, що його образили, і в нетактовній формі прилюдно говорить про це продавщиці. Та відповідає:

— Ну то й що? Хіба не можна помилитися? Ми теж люди!..

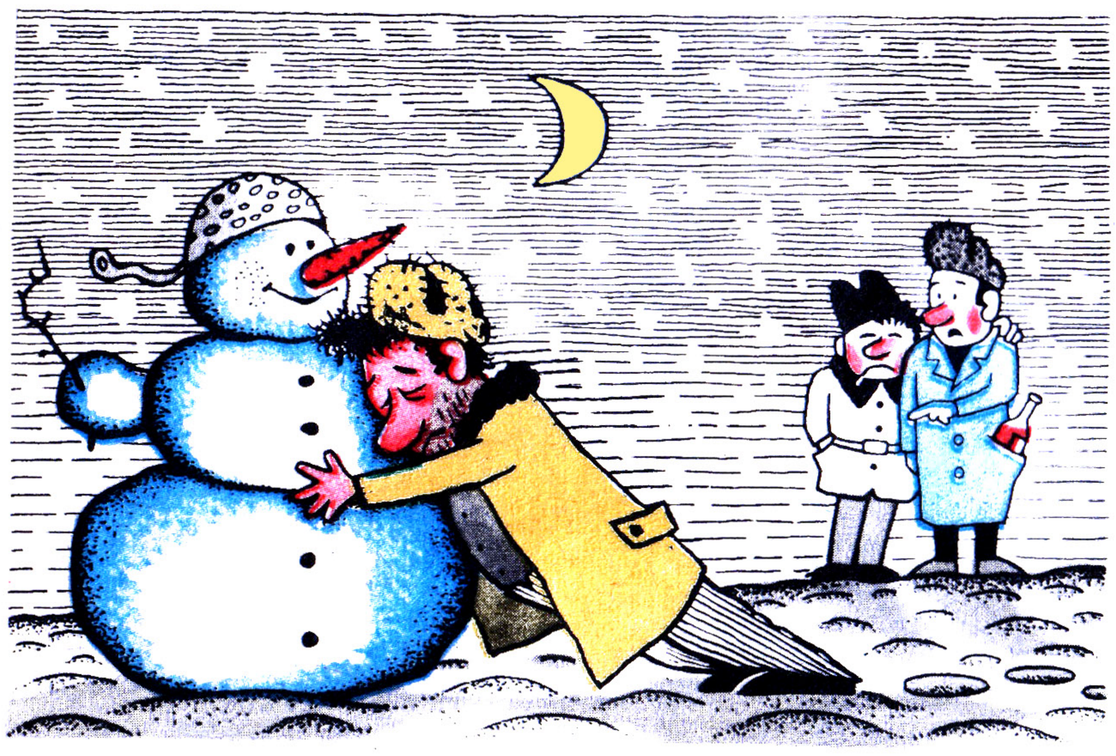
Покупець нагадує, що такі помилки у неї трапляються не вперше. Ображена продавщиця відмовляється обслужити покупця. Знову ж таки— конфліктна ситуація.

Чого тут не усвідомив покупець? Того, що продавці справді люди. А людям властиво помилятися. І не тільки помилятися, а й вчитися на своїх помилках.

Тепер ви розумієте, товариші, що успіх місячника залежатиме не тільки від нас — працівників торгівлі, а й від усіх громадян нашого міста.

Юрій ІВАКІН.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Нас на бабу проміняв...

Не приїжджайте поїздом!

Так-так! Саме поїздом. Приїжджайте у наш Павлоград автобусом, прилітайте літаком чи вертольотом, мчіть на мотоциклі, мотороллері, велосипеді, приходьте пішечки... Словом, використовуйте будь-який засіб пересування, тільки не поїзд.

Не подумайте, що у нас із поїздами якесь лихо трапляється. Ні, не в цім заковика. Але як тільки ви вийдете зі свого вагона на павлоградський перон — для вас відразу почнуться сюрпризи. Для того, щоб вийти у місто, вам треба буде поминути кілька колій... Що ж тут страшного, запитаєте? Беріть валізи і тюпайте собі помаленьку.

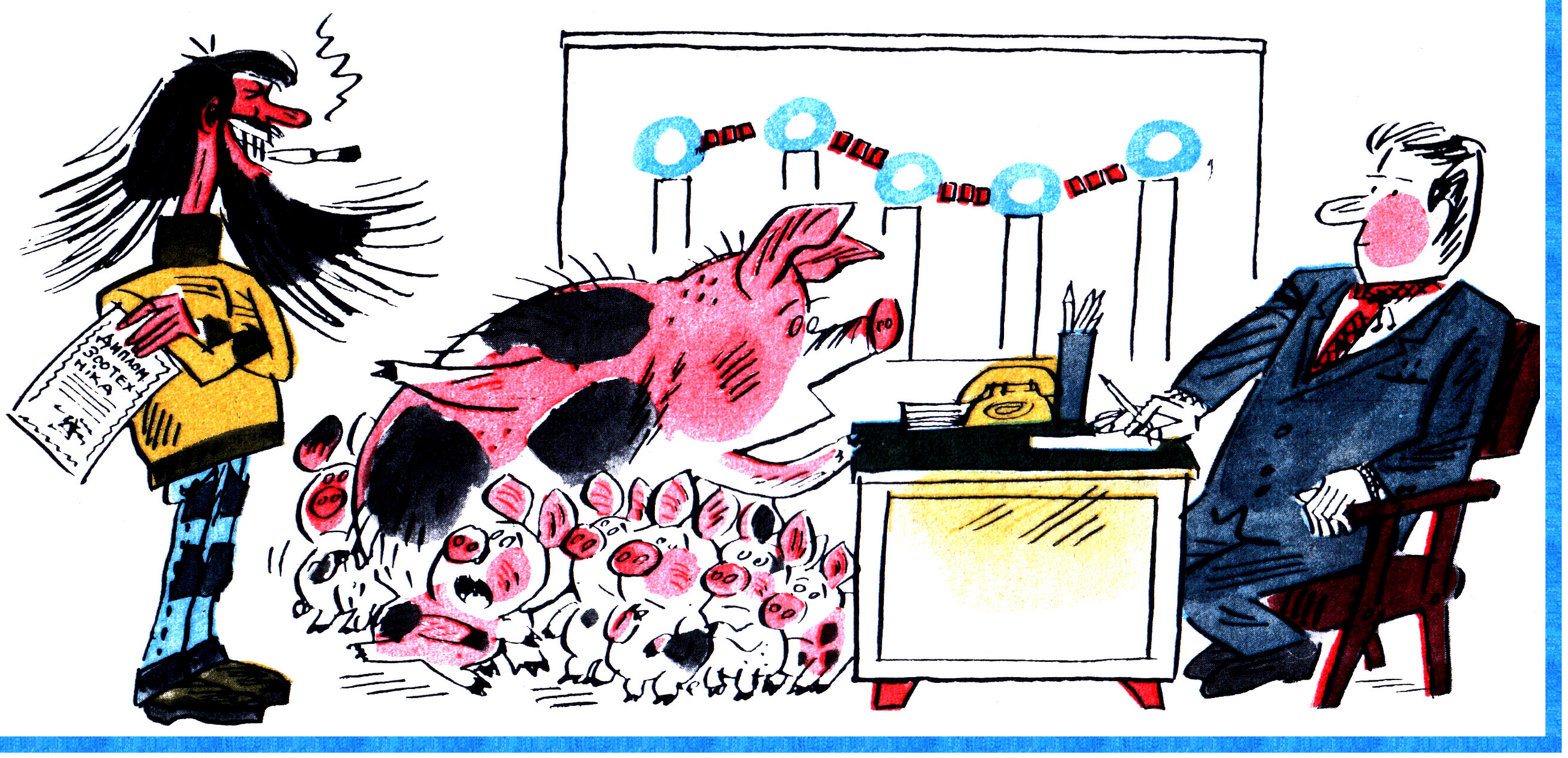
Ідея непогана. Та на тих коліях завжди стоїть не менше трьох — чотирьох ешелонів! Вантажних. Бар'єр довжиною з півкілометра — по ліву руку і не менше — по праву. От і спробуй здолати... Хто молодший — пробирається по-пластунському або навприсядки попід вагонами, хто кріпкий в руках — через тамбур. А вже дідів, бабусь та молодиць із немовлятами доводиться гуртом на площадку вагона висаджувати і гуртом-таки зсаджувати з другого боку. Бува, що підсадять, а зсадити не встигнуть. Поїзд рушає — і їде баба або дід аж у Синельниково або Лозову.

Отож радимо: не приїздіть до Павлограда поїздом. Бо в саме місто ризикуєте так і не потрапити. А якщо не послухаєтесь цієї поради і все-таки вирішите поїздом скористатися, то хоч захопіть із собою якесь альпіністське знаряддя. Це значно полегшить вам шлях із території вокзалу до найближчої автобусної зупинки!

А. КОЦЮБИНСЬКИЙ.

Дніпропетровська область.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Скажіть йому, щоб хоч діточок моїх не лякав...

Мокра справа

Першою на слід натрапила Оленка. Трирічна Оленка з дитячих ясел № 4 міста Миколаєва.

— Бацу! Бацу! — раптом радісно закричала вона. — Талоцку бацу, і Ніну, і Павлика...

Нянечку, що прислужувала дитині, це насторожило. І — недарма. Бо в тій інтимній місцині, куди попросилася Оленка, нікого більше, крім них обох, о тій порі не було.

Ошелешена нянечка нічого второпати не могла. Єдине, що їй за таких обставин лишилося робити, так це припустити, що дівча володіє якимсь дивовижним умінням бачити крізь стіну.

Трапляються ж у природі такі феномени. Про декотрих, пригадується, навіть у газетах писалося. Так що, можливо, й трирічна Оленка... А втім, що це?

Обернувшись, нянечка, на превелике своє здивування, і сама угледіла Талочку і її товаришів, що бавилися за стіною в сусідній кімнаті — широке поле для споглядання відкрилося через широченну щілину в стіні.

Стривожена няня оббігала інші ясельні кімнати. Там у стінах зяяли такі ж самі щілини. Вони росли, ширшали буквально на очах, і сполошений персонал дитячих ясел, не докопуючись до причин цього дивовижного явища, негайно вивів малят із загрозливої зони.

Причини з'ясувалися пізніше, коли на місце подій прибув Володимир Євгенович Поровський — начальник ремонтно-будівельного управління, силами і засобами якого було здійснено прибудову до дитячих ясел № 4.

— То все вода наробила! — авторитетно заявив він. — Труби тут у вас халтурно проклав Давченко. Вода з них тече, от і підмила фундамент. Тому й стіни почали осідати.

Почувши про це, Павло Іванович Давченко оглянув геть усі труби, які спеціалізоване ремонтно-будівельне управління, ним кероване, змонтувало на ясельних стінах, але нічого халтурного не знайшов.

— Е! — сказав він. — Не дуже це благородно — валити з хворої голови на здорову. — І, заглибившись під аварійні стіни, почав там шукати фундамент.

Фундаменту не виявилося.

Виявилося інше. Виявилося, що у нестримному пориві якнайшвидше одержати 32 тисячі карбованців за прибудову до дитячих ясел, ремонтно-будівельне управління № 2, кероване Володимиром Євгеновичем Поровським, геть забуло про фундамент і поставило стіни просто на утрамбований грунт.

— Доведеться переробити, — натякнули працівники ясел Володимиру Євгеновичу.

— Доведеться... — не дуже охоче погодився він. — Але...

Що означало це «але», стало ясно згодом — коли ремонтно-будівельне управління № 2 виставило яслам додатковий рахунок на 5 тисяч карбованців.

Декого це здивувало. Дехто навіть почав допитуватись, чи не є це премією за прихований брак.

— Ні! — категорично відхилив такі твердження Володимир Євгенович Поровський.

А щоб покласти край подібним теревеням, швиденько підмурував, підлатав, підмазав, забілив стіни, густо зафарбував підлогу, що за один рік встигла підгнити, і, перебазувавшись у свій службовий кабінет, застиг там у позі напруженого чекання.

Чекати довелося недовго. Минуло лише кілька місяців, і у прибудові знову почалися чудеса. Знову дітлахи почали з достеменною точністю рапортувати про те, що коїться по той бік стін. І коли знову туди навідався начальник ремонтно-будівельного управління № 2, то, як і раніше, мав можливість помилуватися широченними тріщинами в стінах, під якими грайливо хлюпала вода, що сочилася з поламаних труб.

— Е! — категорично заявив він. — Труби — не мої. І вода — не моя! Отож відповідати за те, що тут скоїлося, я не буду!

— Е, ні! — відбив удар Павло Іванович Давченко. — Труби мої ламаються через те, що осідають стіни, поставлені вами, Володимире Євгеновичу, на халтурні підмурки...

Дебати на цю хвилюючу тему тривають, між іншим, з 1972 року. Кінця дискусії ще, правда, не видно, але певні зрушення вже є. Про них нам днями повідомили телефоном із Миколаєва.

— Нарешті! — поінформував нас схвильований голос одного з працівників дитячих ясел № 4. — Нарешті Володимира Євгеновича Поровського таки примусили вернутися до «мокрої справи», на якій він посковзнувся. Ох, і підсипали ж йому! Ох, і дали!!

— Догану? З попередженням? Чи, може, щось сильніше?

— Сильніше! Дали ще раз гроші на переробку того, що він уже раз переробляв.

Що на це скажеш?

Слушно зауважив один спостережливий товариш: штовхни щасливчика у воду, і він звідти випливе з рибиною в зубах...

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

РЕДАКТОР І ПОЕТ

— Це що, мініатюра з двох рядків?
— Вона...— сатирик скромно відповів.
— Нічого. Тільки трошки доробіть.
— Як?!
— Ще на два рядочки скоротіть.

Іван НЕМИРОВИЧ.

Народні усмішки

НАГОВОРЮЄ

Соромить жінка чоловіка:
— Візьмися за розум. Що ти кожного дня п'єш!
— Ну й скажеш! — обурився чоловік.— Я сьогодні ж не пив!

Повідомив І. РЕВИЦЬКИЙ
з с. Вишнівець
Збаразького району
Тернопільської області.

НЕ ЗА ТЕ ЧЕСТЬ

— Коли б ти бачив, як мене після останнього матчу на руках носили!
— Що, так багато шайб закинув?
— Ні, ногу підвернув.

Повідомив М. РОМАНКО
з м. Новоград-Волинського
Житомирської області.

ХИТРИЙ СОН

Лежить Іван на ліжку і хропе. Зайшов до нього сусід.
— Іване!
— Га?
— Я приніс тобі кавун.
— От спасибі.
— Іване!
— Що ти хотів?
— Позич мені карбованця.
— Хіба ти не бачиш, що я сплю?

Повідомив В. КОСЯН
з м. Києва.

ВІДЛЯГЛО

Зустрічаються двоє сусідів.
— Іване,— каже один,— якби ти знав, який страшний сон мені приснився!
— Що саме?
— Приснилося буцімто купили ми з тобою пляшку горілки, а по дорозі додому ненароком розбили.
— Та що ти! — сплеснув руками другий.— А за чиї ж гроші її було куплено?
— За мої, сусіде, за мої.
— Ох, хоч трохи від серця відлягло.

Повідомив О. ВОЛЧКОВ
з м. Кременчука
Полтавської області.

МОЛОДЕ-ЗЕЛЕНЕ

— Я одружився, Василю, — хвалиться знайомий знайомому, — хорошу дівчину взяв.
— А хто ж вона?
— Василишина Марія, знаєш її?
— Чому б не знати. Вона ж уже тричі була замужем.
— Так тоді вона ще неповнолітньою була — помилялась...

Надіслав Ол. ЯВЛОНСЬКИЙ
із с. Чорнобаївки
Відомерського району
Херсонської області.

НАГОДУВАВ!

Петрик повечеряв і ладнається спати.
Мати дала йому кілька цукерок та й каже:
— Виростеш і мені купуватимеш.
Малий махнув рукою:
— Та в мене ж тоді свої діти будуть!

Повідомив Олег МІЦУК
з к-пу ім. Димитрова
В-Бурлуцького району
Харківської області.

ЗРОЗУМІЛА

Хлопець підходить до дівчини, з якою щойно познайомився на танцях.
— Дозвольте провести вас додому, — запропонував несміливо.
— З радістю, — відповіла вона, — та чи ваші батьки зрадіють моїй появі у такий пізній час?

Повідомив А. СЕМЕНОВ
з м. Вільнянська
Запорізької області.

ЖАЛЬ СОБАКИ

— Мамо, — каже дочка, — може, спочатку дамо грибів собаці, щоб побачити, чи не отруйні вони...
— Ти що, дочко, здуріла? — здивувалася мати. — Такого доброго собаку хочеш згубити. Он скоро твій Дмитро на обід прийде, тоді й побачимо.

Повідомив С. КРУГЛЯК
із с. Долинівки
Гайворонського району
Кіровоградської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У системі підприємств побутового обслуговування населення на Тернопільщині завелися ентузіасти, котрі в погоні за першим місцем штучно завищували ціни на вироблювану продукцію, а то й вдавалися до всіляких махінацій. Про це йшлося у фейлетоні «А чим не лауреат?» («Перець» № 21 за 1973 рік). Як повідомив начальник Тернопільського облпобутуправління т. Курінний, факти підтвердились.

Директора Підволочиського райпобуткомбінату т. Бондарчука і директора Теребовлянського райпобуткомбінату т. Іотова з роботи знято. Директорові Тернопільської фабрики «Хімчистка» т. Руденко оголошено сувору догану. Облпобутуправління заборонило приймати замовників на тимчасову роботу, пов'язану з веденням ремонтно-будівельних робіт.

Олександр ЧИКАРЬКОВ

ГУМОРЕСКА

Льоля відпочиває

— Слухаю. Алло! Слухаю.
— Михасю! Це я, Льоля.
— Льолечко, дорога моя! Дуже радий, що ти зателефонувала. Як доїхала? Як відпочиваєш?
— Чудово! Доїхала чудово! Відпочиваю чудово. Тут, у будинку відпочинку, все гаразд: кімната затишна, харчі калорійні, природа — чарівна. Так що я чудово відпочиваю. Просто чудово!
— Ну, я радий за тебе. Відпочивай на здоров'я!..
— А ти уже поспішаєш, Михасю, на роботу. Ну, як там у тебе?
— У мене все нормально.
— А як ти спиш?
— Сплю, Льолечко, добре.
— А як апетит? Ти не голодний?
— Ну, що ти! Апетит чудовий. Не хвилюйся за мене!
— Ну гаразд. До побачення. Цілую тебе...
— І я... тебе...
. . . . . .
— Слухаю.
— Михасю, це знову я. Дорогий мій. Я зовсім забула запитати, чим ти там без мене харчуєшся?
— Льолечко, я на сніданок підсмажив антрекот...
— Антрекот ти добре підсмажив?
— Чудово. Відпочивай, моя люба, відпочивай. Висипайся. Цілую.
— І я тебе...
. . . . . .
— Юридична консультація? Будь ласка, адвоката Михайла Павловича Соколенка.
— Слухаю.
— Михасю, ти? Це я, Льоля. Скажи, будь ласка, ти ранкову гімнастику робиш?
— Льолю, гімнастику я робив.
— Любий мій, щойно по радіо повідомили, що у вас там короткочасні дощі й значна хмарність. Ти парасольку взяв?
— Льолю, парасольку я взяв. Відпочивай, люба, не хвилюйся. Цілую тебе...
— І я тебе...
. . . . . .
— Юридична консультація? Будь ласка, адвоката Михайла Павловича Соколенка.
— Слухаю.
— Михасю, це ти?
— Це я, Льолю.
— Любий мій, ти до стоматолога записався?
— Так, до стоматолога я записався. Ти мені вибач, Льолю, у мене люди... Відпочивай, люба, цілую...
— І я тебе...
. . . . . .
— Юридична консультація? Будь ласка, адвоката Михайла Павловича Соколенка.
— Слухаю.
— Михасю, це знову я. Ти, мабуть, забув, що я сьогодні повертаюся?
— Ні, не забув, Льолечко. Я пам'ятаю.
— Ну, тоді зустрічай. Я вже в Борисполі.
— Борщом... Борщом...
— А на ніч грілку в ліжко кладеш, щоб не мерзнути?
— Грілка... Грілка... Еге ж... Борщом... Так, так... Цілую... Борщом... і грілку, еге ж...
— І я тебе...
. . . . . .
— Юридична консультація? Будь ласка, адвоката Михайла Павловича Соколенка...
— Він не може підійти...
— Чому?
— У нього приступ.
— Сердечний?..
— Ні, нервовий.
— Нервовий?!
— Так, нервовий. Був лікар. Приписав якісь краплі і абсолютний спокій. Тепер йому краще...
— Коли ж це трапилося?
— Дві години тому... Після вашого дзвінка...
— То, кажете, йому краще?
— Так, краще... Але спокій, спокій...
— Ну, гаразд... Передайте Михайлу Павловичу, щоб він не хвилювався. Скажіть, що за годину я йому подзвоню.

РЕВІЗОР У РОДИЛЬНОМУ БУДИНКУ

Мал. Й. КОГАНА

— А що як і тут роблять приписки?..

Сірко й Кобила

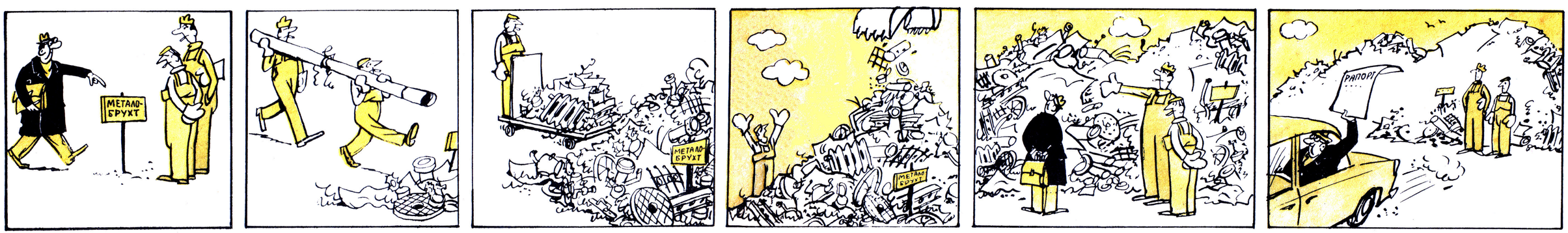
ПРИТЧА

В погожі дні
І навіть в заметілі
Любив Сірко
Погавкать на дозвіллі.
До того ж він
В собачому натхненні
Не вибирав серйозної мішені,
А просто так,
Коли набридне спати,
Автоматично починав брехати:
То налякає півня,
То корову,
І аж пищить,
Щоб десь погавкать знову.
Він, кажуть, часом гавкав
(По потребі!)
На ясний місяць в зоряному небі,
На буйний вітер,
На вербу похилу...
А це — рішив погавкать на кобилу.
Кобила оком зиркнула сердито
І припечатала йому копито.
Сірко аж охнув!
Зойкнув!..
І відтоді
Мовчить сердега при всякій погоді.

Мораль з усього випливає строга:
Будь ласка, гавкай!
Тільки... знай на кого.

Володимир ІВАНОВИЧ.

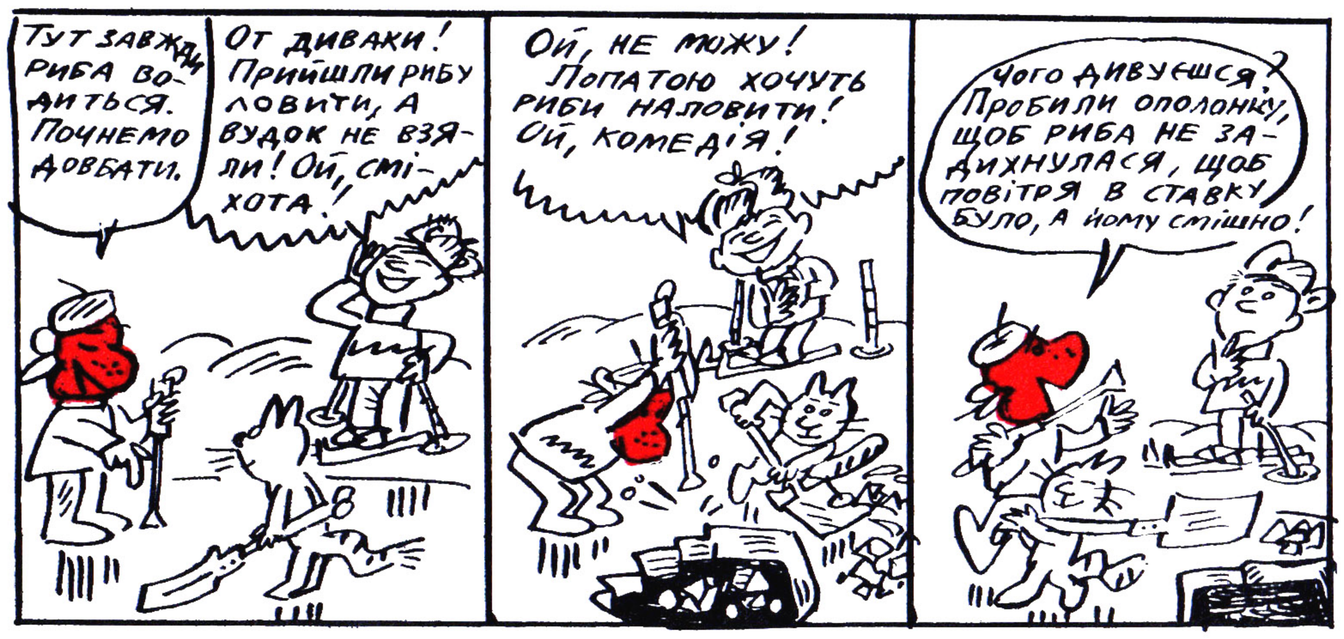
Бувае так, що зібраний металобрухт роками не вивозять на металургійні підприємства.
(З листів до редакції).

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Збирали металобрухт, а повезли... папірець.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Олександр БРОДСЬКИЙ

ЗЕРНА КУРОЧКА КЛЮВАЛА

Зерна курочка
клювала...
Рахувала
Й рахувала:
Десять,
Двадцять,
Тридцять п'ять...
Рахувала і не взнала:
Чи багато це, чи мало.
Й нумо знову
рахувать!

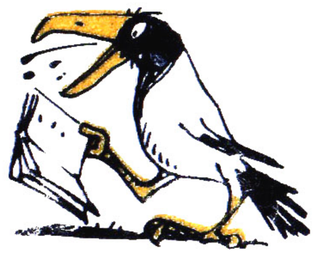
Сорок вісім,
П'ятдесят,
А тоді — і шістдесят,
Сто
І двісті.
І п'ятсот.
А за тим — шістсот,
Сімсот...
Зерна курочка
клювала,
Бити дзьобом
Не вгавала...
І до тисячі дійшла!
Натрудилась,
Натомилась —
І завидна
Спать лягла!

З російської переклав
С. ОЛІЙНИК.

ГАВА-ШКОЛЯРКА

Записалась в школу Гава:
— Не кажіть, що я роззява.
В мене є новий буквар,
Вже читати вмію: «Карр!»
Рік минув — погана справа:
Склад один лиш знає Гава!

Федір НИКИФОРЧУК.

Загадки Перченятка

Котилося —
Веселилося.
А впало —
Всю ніч проспало.

*

Стрілись Кремінь і Кресало —
Враз півнеба запалало.

*

Не авто я і не віз,
Без керма та без коліс —
А везу охоче:
Чи то вгору, чи то вниз —
Хто куди захоче.

*

Я сиджу на черепку
І пливу через ріку.
А щоб одяг не намок —
Зверху теж є черепок.

*

У куточку поселився,
Гарно так обгородився.
Не забув про перелаз:
— Прошу, мухи, в гості вас.

Розгадки: сонце; блискавка; ліфт; черепаха; павук.

Аркадій МУЗИЧУК.

ПОДАРУНОК НА ІМЕНИНИ

Завтра у мами іменини, і Петрик з Оленкою радяться, що їй подарувати.

— Попросимо тата, щоб купив гарні туфлі, — каже Оленка.

— Та... — кривиться Петрик.

— Тоді, може, плаття?

— Ні, треба щось іще краще.

— Мама збирається новий годинник купувати, — раптом згадує Оленка. — От зрадіє, якщо ми скажемо татові, а він купить.

Петрика й це не задовольняє. Він морщить лоба, перебираючи в пам'яті найкращі речі, і врешті вигукує:

— Придумав! Давай подаруємо їй аж дві порції морозива!

ПО ОЧАХ НЕ ВИДНО

— Звідки в тебе ця іграшка? — запитує мама Петрика. — Ми ж тобі такої не купували.

— На вулиці знайшов.

— Ой, мабуть, обманюєш. Чи не взяв ти її в когось?

— Ні, не брав. Знайшов на вулиці, — стоїть на своєму Петрик.

— Ану дивись на мене. Я ж по очах бачу, що взяв.

— А от і не бачиш. Бо я коли брав у Віті, то очі заплющив.

В. СТРЕКАЛЬ.

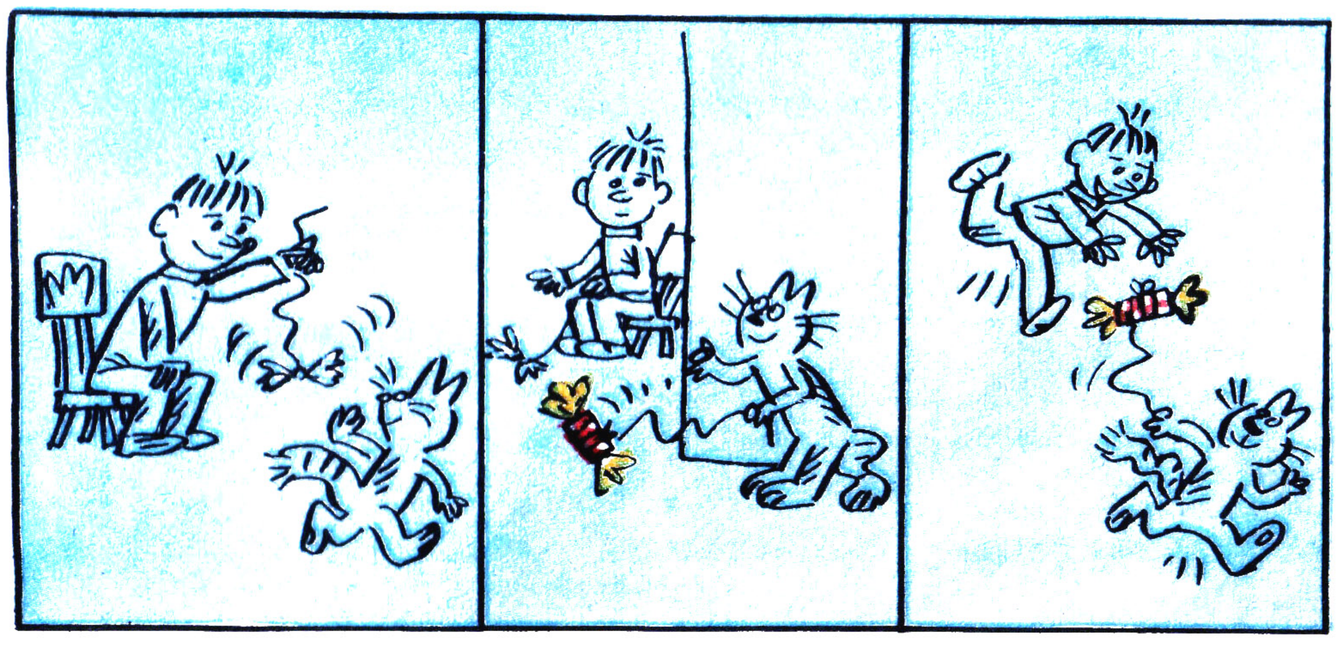

КОМУ ЩО

Учителька питання задає:
— Скажи, вода чом кригою стає?
Микола у задумі тре чоло:
— Ну, щоби можна ковзатись було.

Петро БУРЛЕТ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

НОВОСІЛЛЯ З СЮРПРИЗАМИ

Мені надійшла телеграма. З Ровно: «ПРИЇЖДЖАЙ НОВОСІЛЛЯ ПРИХОПИ ШПАКЛЬОВКИ ПОРОЛОНУ тчк ПЕТРО».

Приїхав у самому розпалі. Гостей — повна трикімнатна квартира. Стукають молотки, скриплять напильники, шурхотять пилки.

— Підганяємо вікна і двері, — пояснив Петро. — Бо сіли до столу, а протяги такі, що закуску почало в шпарини витягувати.

Глянув я на ті вікна і двері. Перекособочені, покручені, пощерблені, фанера морськими хвилями взялася.

Скинув кожуха, засукав рукави.

Петро зупинив:

— Ні, дорогий. Тут ми і без тебе впораємося. Краще за той час змотаися, з'ясуй, хто винен в оцьому всьому.

Почав я мотатися.

Прийшов на вулицю Леніна, 34. Тут шосте будівельне управління тресту «Ровножитлобуд» новий будинок завершує. Вікна і двері ще гірші, ніж у Петровій квартирі.

— Хлопці, — питаю, — а хто оті «шедеври» вимайстровує?

Знизують плечима. Не знають. Кажуть, їм управління по комплектації постачає. Скаржаться. Двері та вікна надходять на будову не прооліфлені, не припасовані. Все це доводиться самим робити. Є діри, є сучки. Зашпакльовані тільки про людське око. Мало клею. Часто-густо ледь торкнув, і рама розсипається, Абияк почеплені завіси. Косинці не гвинтиками прикріплені, а прибиті цвяхами. Одне слово, зроблено стук-грюк, аби з рук...

— Аби з рук і на нашу голову, — каже головний інженер управління виробничо-технологічної комплектації комбінату «Ровнопромбуд» В. В. Ясинський. — Відмовимося, то й таких не буде. Будівництво затримаємо. А люди квартир чекають. Приймемо, поставимо — за кожним рипом дверей нас батькують.

І тут Віктор Васильович почав мені перераховувати, хто їм що постачає.

Біличанський деревообробний комбінат, яким керує товариш Петров, надсилає вікна. Не прооліфлені. Сучки не повисвердлювані, щілини такі, що верблюд проскочить, прокладок нема. Часто замість трьох завісів лише два...

Ділятинський лісокомбінат (директор тов. Цукан) у бракоробстві не відстає від біличан ні на йоту. Осмолодський лісокомбінат, керований І. Г. Барановським, теж крокує у ногу зі своїми колегами.

Вилокський, Червоноградський, Нсвоволинський деревообробні комбінати, очолювані товаришами Шаркадієм, Фрідманом та Гуляком, забезпечують ровенських будівельників дверними блоками. Багато з них перекособочені, сяк-так склеєні, абияк пошпакльовані.

Трохи кращу столярку поставляє Костопільський домобудівний комбінат. Але й вона має чимало вад. А оце надіслали костопільці вагон дверей. Усі переламані. Довелося назад відправляти...

Гайнув я у Костопіль. Директор комбінату В. М. Буров прийняв мене дуже чемно. Уважно вислухав. І стривожився страшенно, коли почув про отой вагон. Викликав до себе начальника ВТК О. М. Панасюк, начальника відділу збуту М. П. Брюханова, начальника відділу постачання І. М. Величка, начальника деревообробного цеху С. І. Василишина.

— Чому, — питає лагідно, — я нічого не знаю про отой вагон?

Виявилося, що про нього ніхто нічого не знає.

Тому довелося просити всіх поїхати зі мною на базу управління.

Начальник відділу постачання по дорозі вилив мені свою душу. Мовляв, перебої з оліфою. Луцька універсальна контора постачання недодає.

Біда і з шурупами. Потреба в них для комбінату — сімнадцять тонн на рік. Львівське територіальне управління матеріально-технічного постачання, яким керує С. С. Авдєєв, у позаминулому році виділило тільки три тонни, а в минулому — не виділило і двох. Ось тому, мовляв, цвяхами накладні завіси та косинці поприбивані. Циркулярних пил просили 1200, дали тільки 200. Це також на якість обробки деревини впливає...

Прибули ми на базу управління. Представники управління вже чекали.

Біля купи отих поламаних дверей і зустрілися дві високі сторони.

Почалася перепалка. Представники заводу переконують представників управління, що дверні блоки слід транспортувати «на попа», себто сторч їх у вагон ставити, а представники управління кажуть, що «на попадю», себто плазом класти їх. Одні запевняють, що вони стоячи більше розсипаються, другі — що лежачи. Сторона управління звинувачує сторону комбінату, що ті відвантажили брак. Сторона комбінату звинувачує сторону управління, що ті необережно розвантажували.

Я в цей час думав про третю сторону.

Про щасливого новосела, якому потраплять оці двері. І згадав, що я приїхав на новосілля. Подався знову до Петра.

— Ну, як? — питає Петро. — З'ясував?..

— З'ясував. Отже, хочеш мати вікна і двері в хаті, не став їх ні «на попа», ні «на попадю». І, взагалі, менше ними рипай. Бо... ліс росте довго...

Є. ДУДАР,
спец. кор. ПЕРЦЯ.

Ровенська область.

ВІЧНА ПРАСКА

МІКРОГУМОРЕСКА

Бабуся принесла до майстерні зіпсовану електричну праску. Бідкається:

— Що то тепер за вутюги роблять?! Тільки й знаєш, що носиш їх на ремонт — усе перегоряють та перегоряють... От колись були вутюги! Було, вкинеш у піч і забудеш. А тоді вже в попелі знайдеш — а він і не перегорів. У мене ще й досі є такий один. І досі, скажу вам, справно служить — мій старий на ньому цвяхи вирівнює.

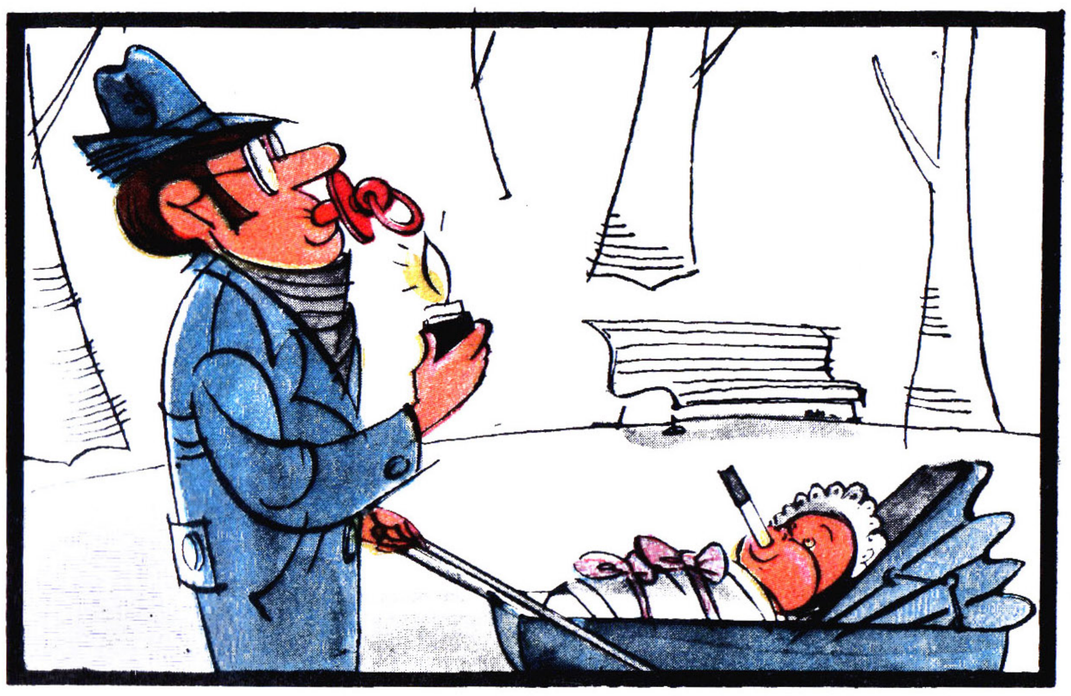
В. СУРМАЄВИЧ.
м. Миколаїв.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Значить, кажеш, що всю зарплату віддав?!.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

Неуважний батько.

КОЖНОМУ — СВОЄ...

Запитав якось сусіда
Малого Андрійка:
— А що роблять твоя мама
І сестра Марійка?
— Мамка пішла із тіткою
Свіже пиво пити,
А Марійка заходилась
Вечерю варити.
— Ну, а тато ж, чи є вдома,
І що поробляє?
— Тато сидить і болгарським
Хрестом вишиває.

Іван ШПИЧКА.
м. Сміла
Черкаської області.

ЯК У КІНО

ЦІНА КОХАННЯ

Після танців, ресторану,
Куди Гриць водив Мар'яну,
Міг сказать він без вагання,
Що таке «Ціна кохання».

ВЕРШНИК БЕЗ ГОЛОВИ

Придбав мотоцикла Микола.
Гасає он — спробуй, злови!..
Гож люди і кажуть довкола:
Це — «Вершник без голови».

Анатолій ЖИТНИК.
с. Ташань
Переяслав-Хмельницького р-ну.

АВТОСЕРВІС НА БУКСИРІ

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Тепер багато говорять і пишуть про автосервіс. Чим більше стає щасливих володарів «Запорожців», «Москвичів», «Жигулів», тим більше пишуть і говорять. Мовляв, прийшов час створити відповідні умови для чотириколісних туристів.

Багато писали й говорили про автосервіс і в Черкасах. Писали скарги автолюбителі, говорили теплі слова працівники міськради. Наслідком цього діалога і стала нова форма автосервісу — автосамообслуговування, що дуже популярна в Черкасах.

Наприклад, ви придбали чи виграли авто. Перше питання, що виникає перед вами, — це: де тримати машину? Звичайно ж, у гаражі! Але в якому? Кооперативних гаражів у Черкасах не будують. Отже, треба самому будувати собі гараж. Яким робом? Ось тут усе залежить од вашої кмітливості, вашої мобільності. Десь дістаєте цеглу, залізобетон, листову сталь. І будуєте.

Місце для гаража теж обираєте за власним смаком. Можете у своєму дворі, можете на подвір'ї тестя. Ніхто вам не заборонятиме. Як ніхто не забороняв восьмистам місцевим автолюбителям самовільно зводити гаражі.

Звичайно, власник «Жигулів», «Москвича» чи «Запорожця» мріє про те, щоб його машина не лише добре бігала, а й сяяла, як сонце. Тому натирає її ганчіркою, а також час від часу миє її.

Де? Це вже вирішує сам автолюбитель.

Найпростіший спосіб — помити машину в Дніпрі або Кременчуцькому водоймищі. Крім того, є на вулицях водорозбірні колонки. Натискай важіль і мий собі артезіанською водою.

Машина, ясна річ, має особливість час від часу псуватися. Її власникові не треба витрачати часу на те, щоб дістатися на станцію техобслуговування. Бо такої станції в Черкасах годі й шукати. Власник машини знаходить першого-ліпшого механіка (добрі люди підкажуть його адресу), і за певну винагороду приватник усе полагодить.

В інших містах, розповідають, автотурист змушений шукати мотель чи яку-небудь там стоянку, щоб притулити на певний час свій засіб пересування.

У Черкасах ніхто не знає про ці клопоти. Всунете троячку якомусь дідусеві — він і догляне машину.

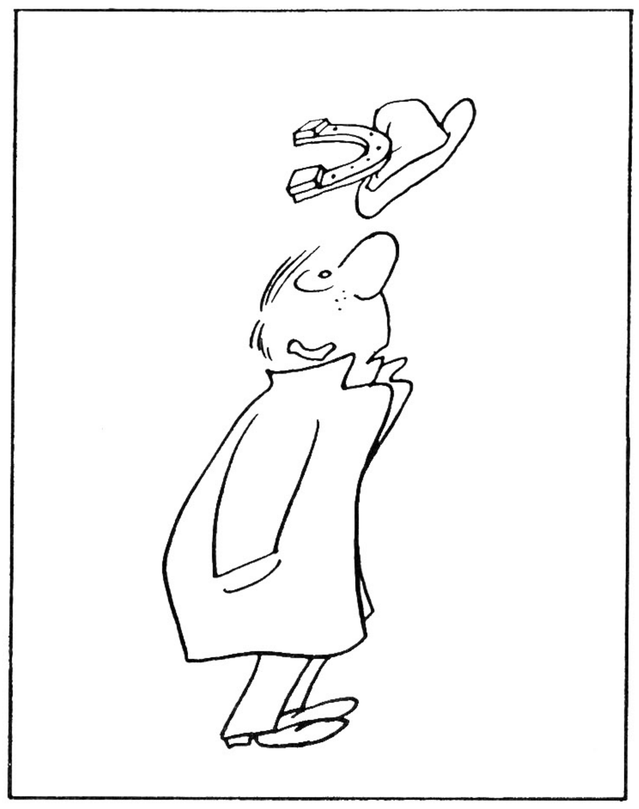
Словом, самообслуговування суцільне. Хоч, правда, була спроба з боку виконкому Черкаської міської ради посягнути на вільну ініціативу автолюбителів. 24 лютого 1971 року з цього приводу навіть було прийнято рішення за № 820. В ньому намічалося провести облік усіх незаконно збудованих гаражів, запропонувати їх власникам перенести свої споруди на спеціально виділені ділянки. Говорилося в ньому навіть про створення кооперативів по будівництву багатоповерхових та підземних гаражів, про платні стоянки, про поліпшення обслуговування автолюбителів...

Та спроба виявилася настільки несміливою, що про неї негайно ж забули. Не автолюбителі, звичайно, а працівники виконкому.

І. НАУМЕНКО.

м. Черкаси.

Без слів.

З «Малої студентської енциклопедії»

ЛЕКТОР

Вузівський лектор — поняття багатогранне і багатостраждальне. Латинське слово «lector» означає — «той, хто читає». Та дехто розуміє це тлумачення занадто буквально і читає свої лекції, зовсім не відриваючись од конспекту. В подібній ситуації аудиторія живе повнокровним, але й цілком самостійним, незалежним від наставника життям. Отож справедливо буде сказати: хороший не той викладач, у якого голова — в конспекті, а той, у котрого конспект — у голові!

Досвідчений лектор гармонійно поєднує у своїй особі: вченого, педагога і актора декламатора. Бо він зобов'язаний за будь-яких умов добре поставленим голосом донести до слухачів останнє слово науки і навіть загальновідомі істини подавати, як новітні відкриття.

Якщо гіпнотизер прагне приспати свою жертву, то лектор навпаки: має будь-що запобігти цьому (щоб хропіння студентів не заглушило його голосу).

Тому лекторові, зокрема, рекомендується інколи жартувати. Але не дуже часто: голосний регіт вдячних студентів може несвоєчасно збудити слухачів сусідніх аудиторій.

Не рекомендується на одному курсі той самий жарт повторювати більше трьох разів підряд (щоб не здобути слави консерватора).

Нещодавно виникла думка замінити лектора-людину високоорганізованим електронним пристроєм. Та поки що ця ідея не знайшла підтримки у вузівської адміністрації. Бо при сучасному рівні розвитку студентства механічного лектора занадто вже легко вимкнути. А жоден порядний декан не дозволить, щоб лекції (навіть поодинокі) закінчувались передчасно. Отже, поки що в галузі лекторської практики все залишається без змін.

Юрій ШАНІН.

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ

ПРО СЕБЕ, МОЛОДОГО

Мене одружують, одружують,
Невістку матері нараджують.
А вітер хрипко і простуджено
Хитає дні, у сніг наряджені.
Матуся журиться, тривожиться,
Внучата сняться ненароджені,
А мені знов дороги множаться,
З її бажанням неузгоджені.
Було немало їх, закоханих,
Дівчат,
у мене молодого,
Та ні одну не взяв законною...

(Василь ЦІЛИЙ, «Літепло», «Молодь», 1970 р.)

Мене одружують, одружують —
Не по моїй, звичайно, волі.
А вітер немічний, простуджений
Із снігом бореться у полі.
Матуся з смутком і тривогою
Внучат чекає ненароджених.
Та йду я іншою дорогою,
Шукаю стежок ще не
сходжених,
І хоч в житті не був я сонею,
Зазнав хвилюючих моментів,
Та ні одну не взяв законною,
Щоб не платити аліментів!

Ярослав ГНАТЮК.
с. Кулаківці
Заліщицького району
Тернопільської області.

ЩО ТОДІ?

...Баштан. Курінь і древній сторож,
Немов живісінький Гомер.

— Добридень! І... прощайте, діду! —
Відіб'є і завмре луна...
Я не іду. Я їду! їду!
І не украду кавуна...

Пливуть поля мої хороші.
Десь там, у місті не досплю —
І вперше сам, за власні гроші
Я кавуна у вас куплю.

(С. СТРИЖЕНЮК, вірш «Баштан», з книги «Гавань синього літа»).

Украсти в діда кавунище —
Ото поезія була...
У вухах стрічний вітер свище —
Я їду в місто із села.

Пливуть поля мої хороші.
Такі чудесні восени.
Тепер у мене будуть гроші,
А в діда — цілі кавуни.

Схотів кавунчика —
кредитку
Виймай, і ти на висоті!
А що як дід згада всі збитки
І скаже: «Мало!»
Що тоді?!!

Валентин КИРИЛЕНКО.

Хунта знищує підручники

«Військова хунта Чілі розпорядилась вилучити всі шкільні підручники, які, на її думку, можуть певним чином ідеологічно вплинути на школярів».

(З газет).

В школах краю спопелілого
не дзвінки дзвенять — наручники.
Розгромивши вчителів його,
хунта знищує підручники.

Автоматами, гарматами
цілить в мудрість невпокорену.
Математику, граматику —
солдафонськими підковами.

Нині в Чілі — вовче лігво.
Тож і вити всім по-вовчому.
Ні рядка, ні слова лівого!
Плі — по чистому, пророчому!

Дим — від ранку і до вечора.
Чинить хунта чорні вироки
у надії, щоб овечками
трудівничі діти виросли.

Щоб земля сіріла грудою,
задихалася у стогоні...
Слово знищують Нерудове
І Альєндову історію.

В школах краю спопелілого
генерали і поручики,
розгромивши вчителів його,
нині спалюють підручники.

Та іскритись, а не тліти їм,
вічно іскрами рожевими.
І вкарбовуються літери
у серця людей розжеврені.

Не здолати правди-істини
мордуваннями нещадними!
З кров'ю чистою батьківською
передатись їй нащадкові.

Школу совісті не знищено
ні жорстокістю, ні хитрістю.
Учнів класу робітничого
їй навчати — непохитності.

Анатолій БОРТНЯК.

м. Вінниця.

Внаслідок агресії Ізраїлю проти арабських народів 24 африканських держави розірвали з ним дипломатичні відносини.

(З газет).

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Це летять наші посли.

Мотлох на аукціоні

Аукціон був у розпалі. Аукціонер, піднісши вгору свій традиційний молоток, вигукував:

— Дві тисячі марок! Хто більше — раз! Хто більше — два!

І перш ніж він устиг промовити своє «три!», зголосився бажаючий заплатити дві тисячі двісті марок.

А продавали на цьому аукціоні... кашкети! Так, так, два старі кашкети, які ви бачите на цій фотографії. Але дві тисячі двісті марок — це була плата лише за один кашкет. Другий продали окремо, хоча й за трохи меншу суму — усього якихось півтори тисячі марок.

Гроші, звичайно, грубі. Але й кашкети ж які! Той, що справа, носив Герман Герінг, а другий, що зліва, належав фельдмаршалу фон Браухічу. До другого кашкета додавалася ще й грамота про нагородження фон Браухіча «рицарським хрестом». Її також бачите на фотографії.

Цей аукціон тут звуть «традиційним». Сім таких уже відбулося. І кожного разу заради нього в баварське містечко Розенгейм з'їжджаються товстосуми — любителі подібних «сувенірів». Приїздять навіть з-за океану. От і цього разу власниками обох «історичних» (так написано в газетних об'явах) кашкетів стали два грошовиті американці. А оскільки останнім часом виявилося чимало підробок, дирекція аукціону видала покупцям відповідні документи, якими засвідчила незаперечну достовірність обох кашкетів...

Отже, у Сполучених Штатах колекції гітлерівського мотлоху збагатилися новими «історичними» реліквіями.

Страшне перо не в гусака...

...«А він замість того, щоб дати площу під дитсадок, розпочав будівництво свого нежонатого сина!

Де ж правда?

Я особисто теж хотіла на своєму власному городі побудувати свою дочку, але голова колгоспу заяви не прийняв...»

(Із скарги).

Надіслав В. КУЛІШ.

* * *

«Продаеца хата веком трицать (30) лет, в якій я прожив все свої шиздисят років».

(Із оголошення).

Надіслав Б. КОЛЕСНИКОВ.

* * *

«Прошу правління колгоспу відрізати в мене радіо, бо через нього грім покушається на моє життя».

(Із заяви).

—

«В конторі колгоспу запущений облік. Так на фермі опоросилося 65 свиноматок, а в бухгалтерії — п'ятнадцять».

(Із протоколу).

Надіслала К. ДИЧЕНКО.

* * *

«Продаеца мотоцикл Ява спросіть у Ніколая шо коло річки живе. Он на нем здорово літав».

(Із оголошення).

Надіслав В. ТВЕРДОХЛІБ.

* * *

«ОБЯВЛЕНИЕ

Хто знайшов Барабан то Пожалуста Воратите в Дом Никольская 63-кв 39 ви Будете Брагодарни».

Надіслав П. ХОДАКІВСЬКИЙ.

«ЗАЯВЛЕНІЕ

Када я варила борщ мене крепко ударив жулік. Прошу Вас установить міні ризетку, бо это опасно для жизні».

Надіслав В. КАШАНКОВ.

* * *

«Мій бывший муж Анатолій Іванович, імеєт почет, хотя во время запоєв он выпивает всє мой средства парфюмерии, а именно: биокрин, кармазин, шампунь, туалетную воду, и все лекарства, в состав которых входит спирт или наркотики, духи и адеколон выпивает в первую очередь, не является на работу по 7—10 дней, а потом искупает свою вину на производстве путем безропотного выполнения всех указаний начальника цеха химического литва, чем подтверждает свое звание передовика или новатора производства и быта до следующего запоя...»

(Із скарги).

Надіслав П. ІЛЬНИЦЬКИЙ.

* * *

«В результаті побоїв у мене імеється на голове декілька шрамів і медицинска експертиза».

(Із заяви).

—

«Дисциплинирован, выдержан, в быту нескромен, в 1972 году разошелся с женой, морально устойчив».

(Із характеристики).

Надіслав В. ФЕДИН.

* * *

«Дивітся нове м-с кіно:
«Ну погади заяц — з хронікою»
Поч. 8—10 год. м. ч. вечера».

Надіслав М. ДУДА.

Друже Перче!

Ти, можливо, чув, що на одне село в тайзі упала новісінька більярдна кулька. Друга така кулька впала на березі океану в Південній Америці.

Я думаю, Перче, що оті кульки мають щось спільне з нашим клубним більярдом. Купив я його за 250 карбованців у м. Хмельницьку. Тут же здав у багаж. Отримав квитанцію серії ТЛ № 261522 і запевнення: «Через 5—6 днів більярд зможете отримати на станції Кодима».

Минуло кілька місяців, а більярду нема. Не інакше, Перче, як залізничники помилково його відправили в космос.

Я, Перче, звичайно, пишаюся тим, що наш клубний більярд на орбіті. Та інколи жахаюся: а що, коли кулька випадково впаде на голову комусь із отих безвідповідальних залізничників?

М. БАБЧИНСЬКИЙ,
завідуючий клубом.
с. Котовці
Кодимського району
Одеської області.

Допоможи нам, будь ласка, якомога швидше, бо горить... Горить електросвітло в хатах колгоспників села Вовніги, а за нього, як відомо, доводиться платити.

Донедавна ми плату за електроенергію здавали людині, що раз на місяць навідувалася до нас, у село. Тепер цей порядок скасовано: тобто з 1 жовтня 1973 року наші районні енергетики ввели новий порядок. Вони зобов'язали нас, абонентів із села Вовніги, вносити плату за електрику тільки до поштового відділення. А до нього від нашого села не так уже й далеко — всього лише шість кілометрів.

Пробували ми розтлумачити авторам цієї новації, що не дуже це розважливо — та де там: і слухати не хочуть!

Може, Перче, хоч тебе послухають? Може, хоч тобі повірять ці заповзятливі енергетики, що подолати здоровий глузд їм не під силу. Енергії не вистачить...

О. РОМАНЕНКО.
с. Вовніги
Солонянського району
Дніпропетровської
області.

Завітав би ти до нас, у третю бригаду колгоспу «Слава». Подивився б на механізований корівник, тут споруджений. Не корівник, а лялечка! Самий лише транспортер чого вартий!..

Одверто кажучи, нічого цей транспортер не вартий. Бо — не діє. Ремонту потребує. А відремонтувати його правління колгоспу не дуже поспішає. Втім, навіщо йому поспішати, гроші витрачати? Адже з механічними функціями транспортера цілком успішно справляються доярки. Вручну, звичайно. А руки, як відомо, — не машини, ремонтувати їх не треба. Ну, само собою, й витрачатися на ремонт.

Так що, Перче, побувавши в нашому корівнику, ти не тільки побачиш, як гарно він механізований, а ще й переконаєшся, скільки заощаджень дає ця механізація.

А кому ми за це завдячувати маємо?

Ну, звісно, голові нашого колгоспу т. Тимощуку.

Ощадливий господар!

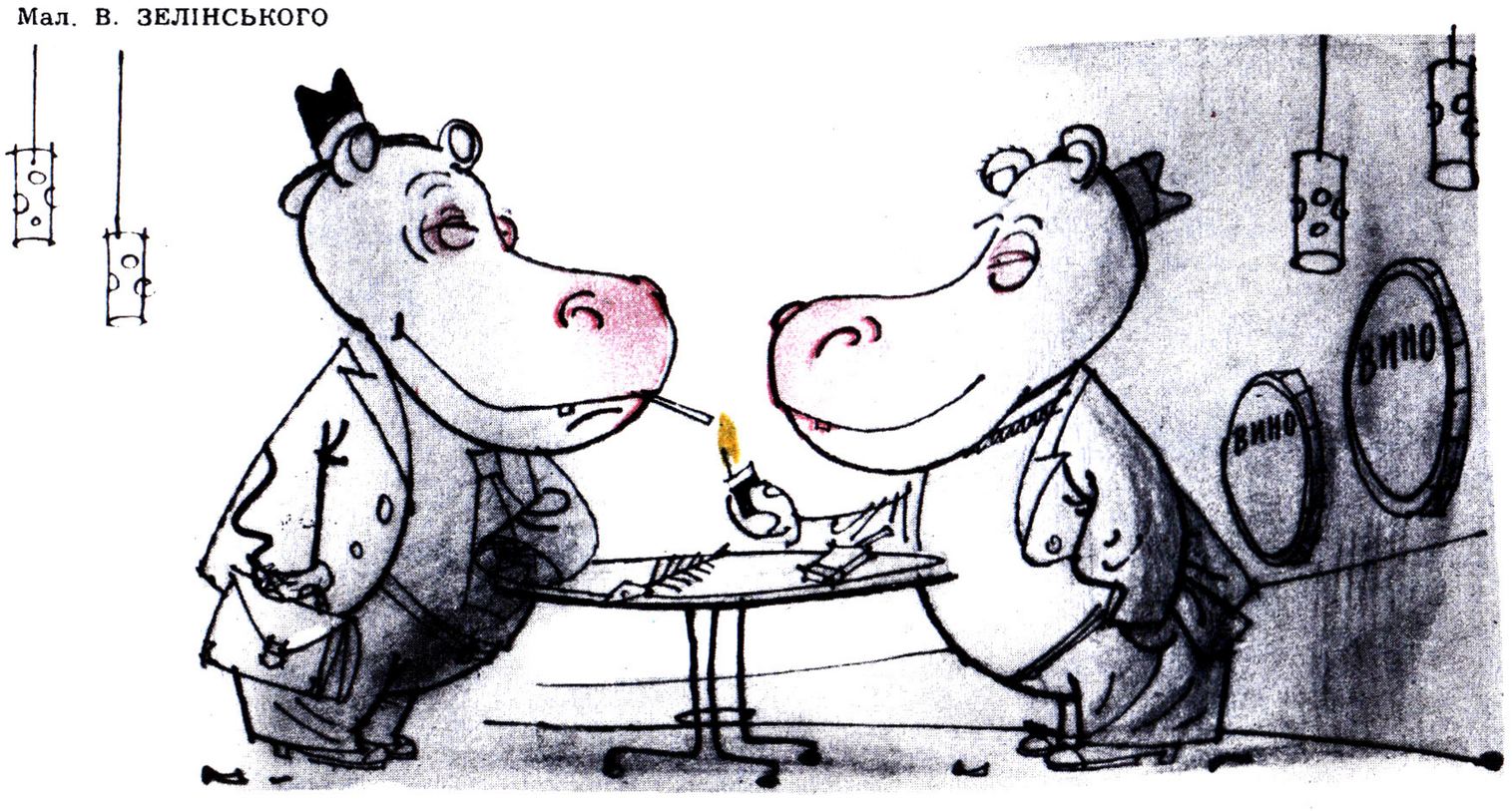
ДОЯРКИ
(7 підписів).

Колгосп «Слава»
Турійського району
Волинської області.

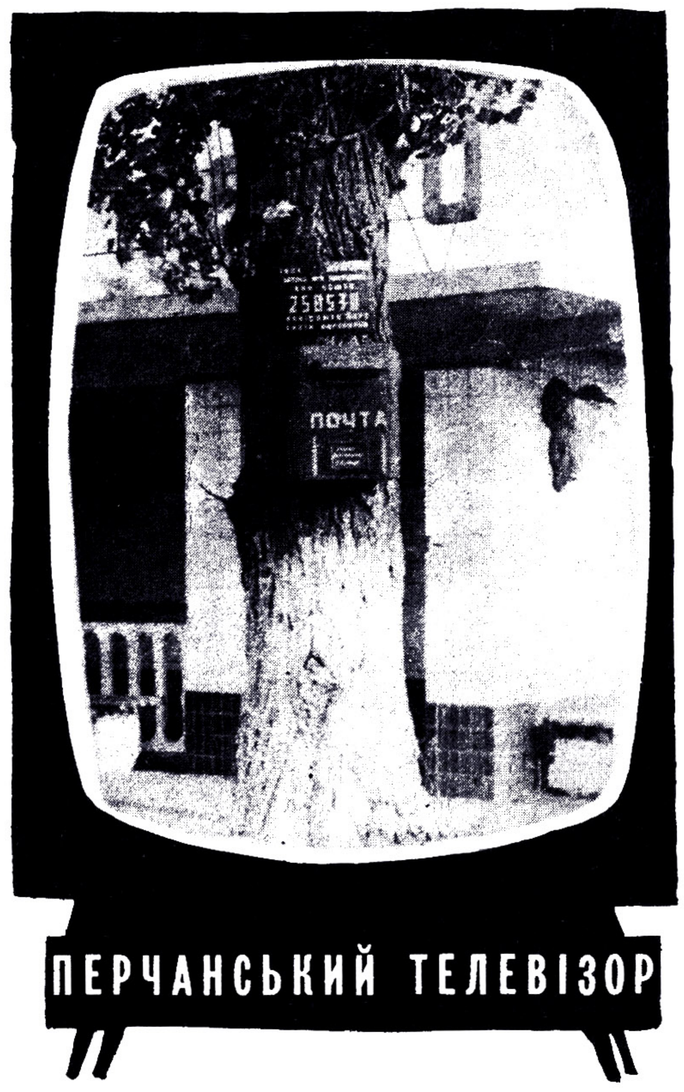

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Може, ще по відру та й додому?

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Шановні телеглядачі!

Перед вами — результат боротьби керівників Городищенського районного вузла зв'язку Черкаської області за те, щоб природа, зокрема флора, краще служила людині. Віднині, з їх легкої руки, зелені насадження не тільки прикрашають місто, виділяють кисень, а й сприяють спілкуванню між людьми.

До побачення! До наступного телебачення!

ВСЕ ЯСНО!

— Ой мамо! — лепече хлоп'ятко,
Роззявивши рота від подиву. —
Ти віриш, сказав мені татко,
Що ніби від мавп ми походимо!

— Від мавп?! — ледве чутно шепоче
Матуся, зробившись аж синьою. —
Ось чом він знайомить не хоче
Мене із своєю родиною!

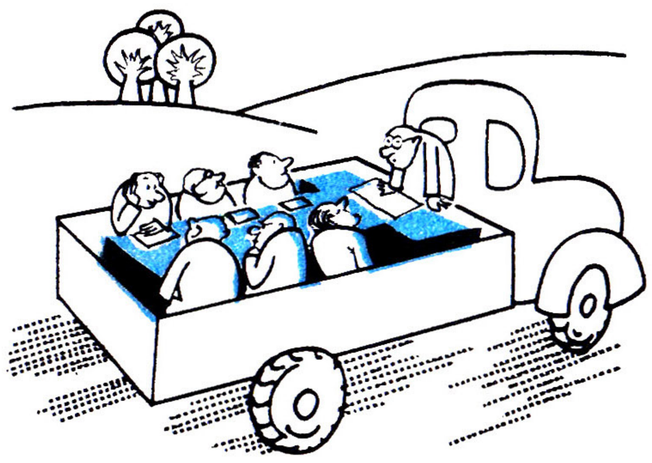
ТЕЖ ПРОФЕСІЯ

Познайомилися хлопці в санаторії.
Кожен називати став професію:
— Я шахтар.
— Я викладач історії.
— Я артист. А ти?
— Я — син професора!

Петро РЕБРО.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

(«КІПЕРУШ» — Кишинів, «ДАДЗІС» — Рига, «ВОЖИК» — Мінськ, «ПІККЕР» — Таллін, «ХЕНЕК» — Уфа, «КАПКАН» — Чебоксари).

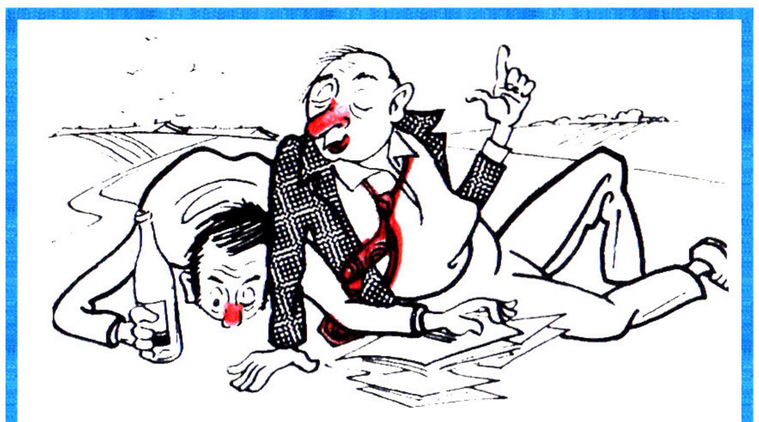
Виїзне засідання.

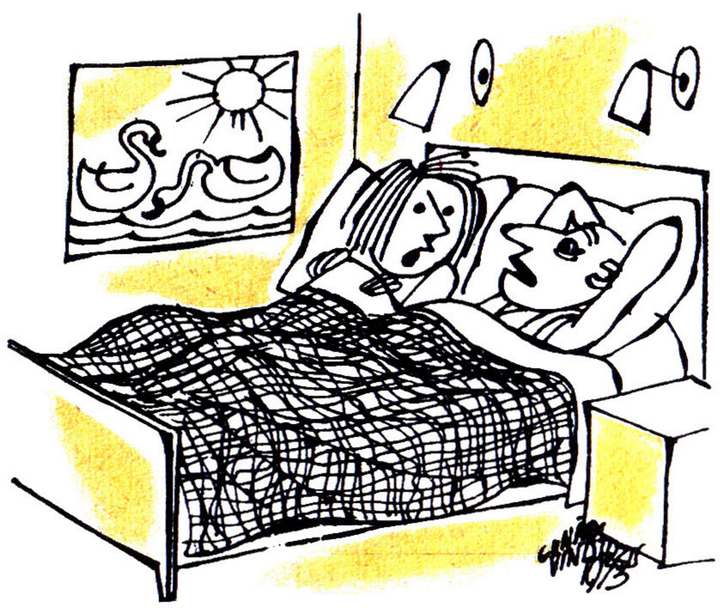
— Котрий з вас пенсіонер!

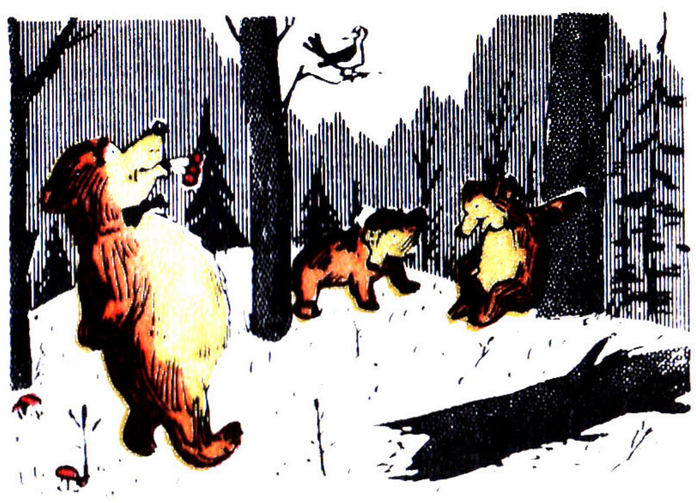
Без слів.

— Не бійся! Такі фахівці, як ми, на вулиці не валяються!

— Послухай, звідкіля дочка Плексіня знає, що ти уві сні хропеш!
— А ми працюємо в одній конторі!

— Чого це він так запишався!
— А в нього брат у столичному цирку.

ЕВОЛЮЦІЯ

За рік міняла тричі вдачу...
Прописку, прізвище і дачу.

МЕРТВИЙ СТАВ

Тут все пропало до ікринки,
За море гуси подались...
Якась фарбована блондинка
Скупалась в цім ставку колись.

Петро ФЕДОТЮК.
м. Москва.

●

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Жителі села Колона (Волинська область) написали Перцеві про те, що в їхньому селі давно вже закінчено реконструкцію електролінії, а струму через якісь недоробки і досі не подають.

Заступник голови виконкому Іваничівської райради тов. Чап'юк повідомив редакцію, що всі недоробки по монтажу лінії електропередач вже ліквідовано. В усіх будинках уже є електрика.

★ Завідуючий клубом села Рудлево (Ровенська область) Давидович порушує трудову дисципліну, занедбав роботу. Про це йшлося у листі молоді села.

Завідуючий Млинівським райвідділом культури тов. Кот повідомив редакцію, що за незадовільну роботу Давидовича з посади завідуючого клубом знято.

★ До редакції надійшов лист, в якому йшлося про недоліки та зловживання у колгоспі «За комунізм» (село Подолки Липоводолинського району).

Секретар Сумського обкому КП України тов. Маслов повідомив, що при перевірці факти підтвердились. За зловживання службовим становищем, порушення фінансово-господарської дисципліни та неправильну поведінку голову колгоспу Яковенка притягнуто до суворої партійної відповідальності й з роботи знято. Правління колгоспу також звільнило з роботи головного бухгалтера колгоспу Гарагана.

★ До Перця надійшло прохання перевірити службову діяльність лісника Антонівського лісництва Володимирецького лісгоспзагу (на Ровенщині) Томашевського С. І. та керуючого відділком радгоспу «Городецький» Антонюка В. І.

На прохання Перця Володимирецький районний комітет народного контролю перевірив цього листа і повідомив редакцію, що факти, наведені в ньому, підтвердились.

Томашевський приховав від обліку лошицю, яку потім обміняв у радгоспі «Городецький» на жеребця, а жеребця згодом продав за 370 крб. Гроші привласнив. Рішенням народного суду його засуджено до одного року умовно. Завдані збитки Томашевський відшкодував.

Антонюк не забезпечував керівництва відділком радгоспу, тому його з роботи знято.

★ Рибалки-аматори написали листа до редакції про зловживання на Білоцерківській торговельній міжрайбазі.

Як повідомив заступник голови правління Київської облспоживспілки тов. Ковтуненко, такі факти справді мали місце. За порушення правил торгівлі риболовною снастю директора Білоцерківської міжрайбази Скрипченка В. А. з цієї посади знято.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.** Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 3 (925) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 2. I. 1974 р. Підписано до друку 15. I. 1974 р. БФ 09827. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1974 р.

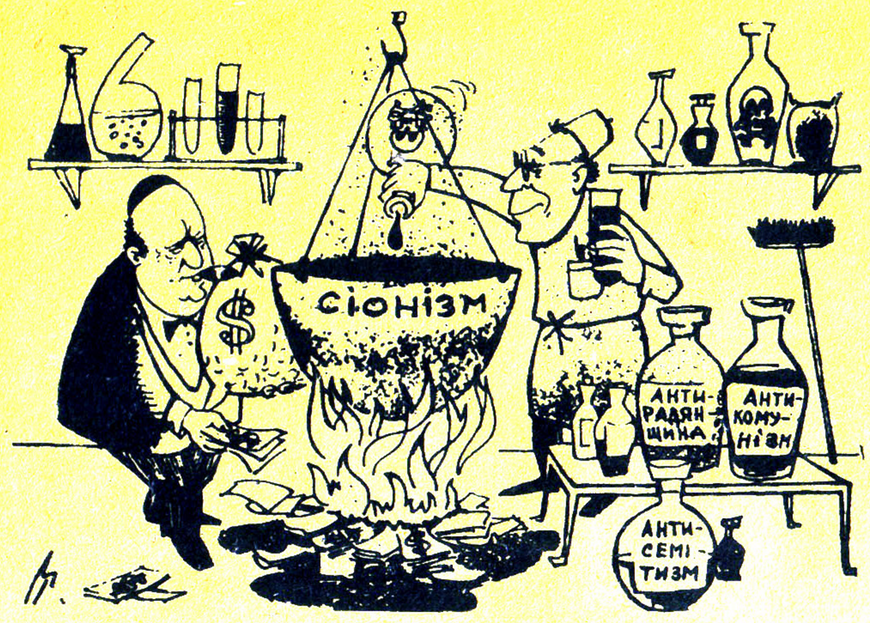
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 022. Тираж 2.850.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

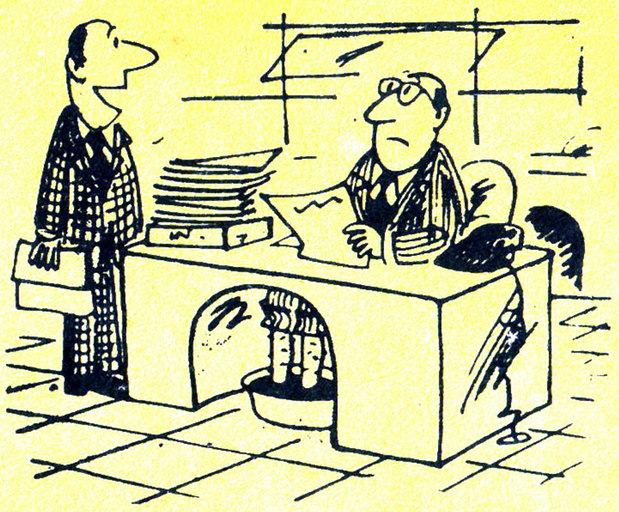
На сіоністській кухні.

«Хорицонт», Берлін.

— Лікарю, ви сказали, щоб я уникав сильних потрясінь, а самі даєте за лікування рахунок на таку суму!..

«Іа», Мадрід.

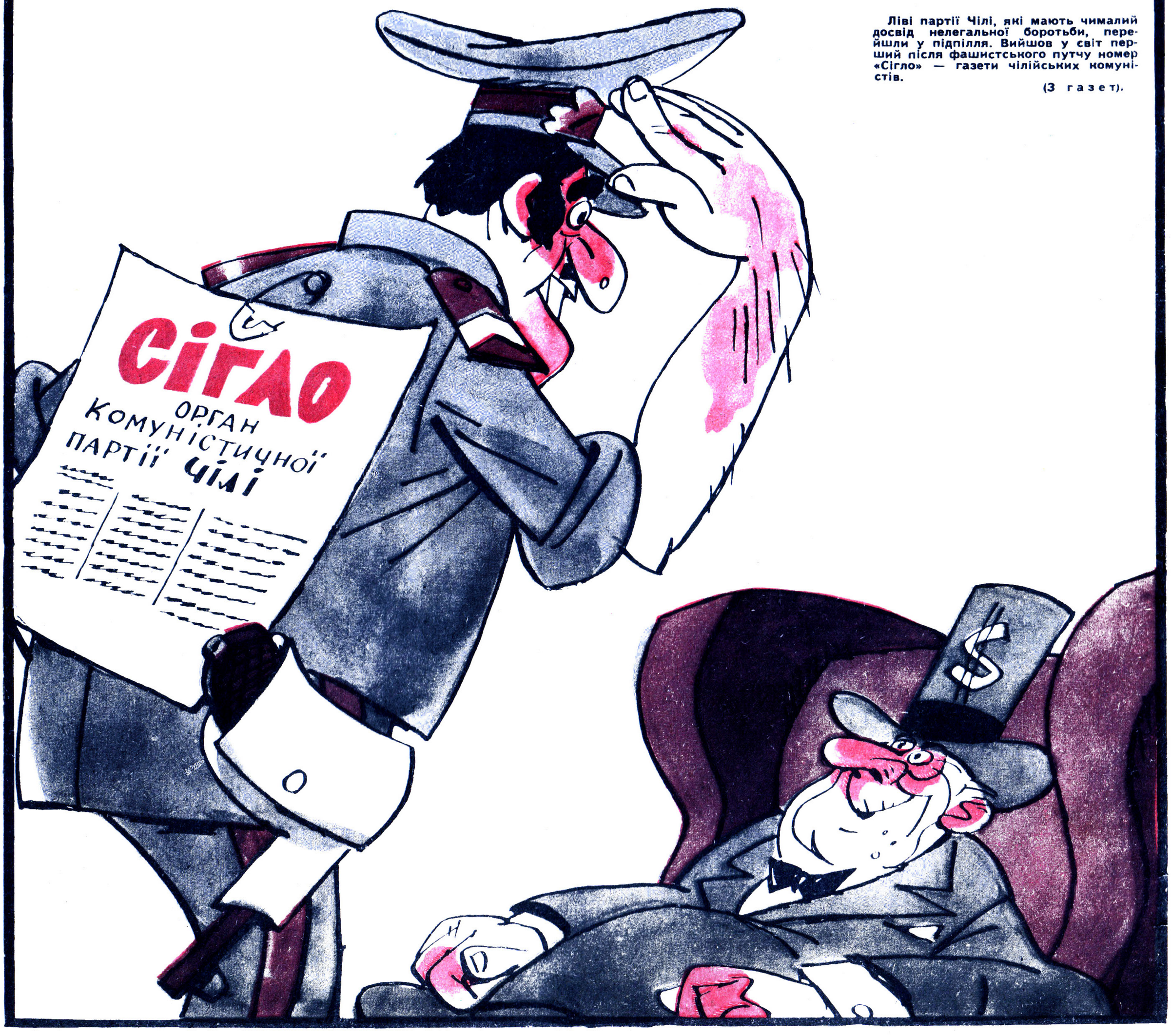
— Бачу, шеф, що і вам доводиться ходити пішки на роботу після підвищення плати за проїзд у громадському транспорті.

«Морнінг стар», Лондон.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Ліві партії Чілі, які мають чималий досвід нелегальної боротьби, перейшли у підпілля. Вийшов у світ перший після фашистського путчу номер «Сігло» — газети чілійських комуністів.

(З газет).

— Доповідаю: Комуністична партія Чілі більше не існує!